

Antoni Furió i Diego
La força de la raó acadèmica

PROGRAMA ELECTORAL

2010

Candidat a Rector

1. Presentació	4
2. Equip de govern	5
3. Estudis i estudiants	13
4. Investigació i transferència	24
5. Finançament	31
6. Infraestructures	33
7. Personal d'administració i serveis	36
8. Personal docent i investigador	39
9. Relacions internacionals	44
10. Projecció i política social	46
11. Comunicació i acció cívica	52
12. Cultura	56
13. Desenvolupament estatutari	61
14. Decàleg	65

1. Presentació

El nostre país i el món en general s'enfronten a reptes complexos com ara la reducció de la pobresa, l'assoliment de la pau i el benestar, la millora de la salut i l'educació, la convivència interètnica i intercultural, la sostenibilitat i la qualitat ambiental, les polítiques d'igualtat o la defensa del patrimoni lingüístic i cultural.

Les Universitats, i en particular la Universitat de València, han d'exercir un paper cabdal en la recerca de solucions a aquests problemes. Els universitaris estem cridats no sols a pensar el món, a interpretar-lo des de les diferents àrees del coneixement, sinó també a transformar-lo, a millorar-lo, a fer-ne un lloc més agradable per a viure.

Aquesta és la trajectòria en què s'ha situat la Universitat de València des de fa vint-i-cinc anys, i que voldríem que continuara en el futur. D'ací ve la nostra voluntat de reprendre el bo i millor d'aquesta tradició i al mateix temps fer un pas més endavant, incrementant el nivell d'autoexigència per tal d'assolir els objectius d'excel·lència acadèmica i de projecció internacional que ens hem imposat.

Per tot això, presentem el següent programa inspirat en *la força de la raó acadèmica*.

VNIVERSITAT VALÈNCIA

2. L'equip de govern

Antoni Furió i Diego

Nasqué a Sueca el 1958. És professor de la Universitat de València des de trenta anys, on actualment és catedràtic d'Història Medieval. S'ha especialitzat en història econòmica i social de l'Edat Mitjana, matèria sobre la qual ha publicat diversos llibres i més d'un centenar d'articles en revistes científiques nacionals i internacionals. Entre les seues publicacions destaquen: *Camperols del País Valencià. Sueca, una comunitat rural a la tardor de l'Edat Mitjana* (1982), *València un mercat medieval* (1985), *Història del País Valencià* (1995), *Historia de Valencia* (1999-2001), *Llibre d'ordenances i estatuts municipals de la ciutat de València (segles XIII-XIV)* (2006) i *El rei Conqueridor. Jaume I entre la història i la llegenda* (2007). Una altra línia d'investigació s'ha centrat en la vida i l'obra de l'assagista Joan Fuster. N'és una aproximació biogràfica el llibre *Àlbum Fuster* (1995). També dirigeix la publicació de la *Correspondència* de Joan Fuster, de la qual han aparegut ja 10 volums. S'encarrega de l'edició de l'*Obra Completa* de Joan Fuster, en set volums, i se n'ha publicat el primer.

Premi extraordinari de llicenciatura el 1980 i Premi extraordinari de doctorat el 1986. Ha dirigit sis tesis de doctorat i set projectes d'investigació. Avaluador internacional del CNRS (Centre National de la Recherche Scientifique), l'AGAUR i l'ANEP. Membre del comitè espanyol del programa COST A35 de la Unió Europea, *Program for the Study of European Rural Societies*. Director de l'Institut d'Història de la IVEI (Institució Valenciana d'Estudis i Investigació)-Institució Alfons el Magnànim, de la Generalitat Valenciana (1992-1995).

Ha estat professor invitat en la Université de Paris VII, l'École des Hautes Études en Sciences Sociales de París i la Université de Toulouse, i ha impartit seminaris en més de mig centenar d'universitats europees i americanes, entre les quals les de París, Roma, Gant, Helsinki, Gregynog (Gal·les), Viena, Guadalajara (Mèxic) i Buenos Aires.

Ha estat claustral de la Universitat de València (1989-1994, 2010-) i membre del Consell de Direcció de la Universitat d'Estiu de Gandia (1992-1996). Des de

fa dotze anys (1997) és el director del Servei de Publicacions de la Universitat de València i ha estat president de l'Associació d'Editorials Universitàries Espanyoles. És director de la revista *L'Espill* i forma part del consell de redacció de set revistes més, entre les quals *Continuity and Change*, publicada per la Cambridge University Press.

Arran de la seua candidatura al rectorat ha presentat la dimissió com a director de Publicacions.

Júlia Benavent Benavent

És nascuda a Quatretonda (la Vall d'Albaida) el 1960. Llicenciada en Filologia Hispànica i doctora en Filologia Italiana, és professora de la Universitat de València des del 1983 i professora titular de Filologia italiana des del 1990. Ha estat becada per la Newberry Library de Chicago (1988) i per la Bridwell Library de la Southern Methodist University de Texas (2001). Ha estat durant sis anys secretària del Departament de Filologia Francesa i Italiana de la Universitat de València.

Entre les seues publicacions figuren *Cartas inéditas de Girolamo Savonarola* (1987), *El Tratado de Milagros de Girolamo Savonarola* (1997), *Las biografías antiguas de Girolamo Savonarola* (2001), *Savonarola y España* (2003), *Actas del proceso de Giordano Bruno* (2004), *Biblioteca dispersa* (2007), *Guía de lectura de la Divina Comedia* (2007), *La porta del Paradís* (2007), *El secuestro que ordenó Carlos V* (en premsa), *Carlos y Federico de Granvela en la Universidad de Padua. Documentos inéditos para la historia de la Universidad* (en premsa). Dirigeix la col·lecció *Documentos inéditos de Carlos V*, editada per les universitats de València i Múrcia. Ha dirigit nombrosos treballs d'investigació i sis tesis doctorals. Participa regularment en congressos internacionals i ha organitzat a València un congrés sobre el VII centenari del naixement de Petrarca i un altre sobre la figura de Savonarola a Europa.

És autora de nombroses traduccions de textos italians al català i al castellà. És membre de l'Associació Internacional d'Estudis Borgians, on publica

habitualment textos inèdits sobre els Borja, i de l'Academia de Historia Eclesiástica de Valencia, de la Sociedad Española de Italianistas i de la Renaissance Society of America.

Pilar Campins Falcó

Nasqué a Sueca l'any 1959. Estudià Ciències Químiques a la Facultat de Química de la Universitat de València (1977-1981). És doctora en Ciències Químiques per la Universitat de València (1985) amb premi extraordinari. Des de gener del 2002 és catedràtica de Química Analítica a la Facultat de Química de la Universitat de València, on va ser prèviament becària d'investigació del programa de formació de professorat universitari, professora ajudant i professora titular el 1987. Ha impartit docència a les facultats de Química, Biologia, Farmàcia i a l'Escola Tècnica Superior d'Enginyeria en els nivells de llicenciatura i postgrau.

Ha dirigit una quinzena de projectes d'investigació subvencionats per organismes públics en convocatòries competitives, relacionats amb estudis clínics sobre drogues de disseny i marcadors tumorals, i estudis mediambientals al voltant de contaminants prioritars i emergents. El projecte actual "Diseño de analizadores de cromatografía líquida capilar y nanocromatografía para monitorizar y caracterizar el medio ambiente" té vigència fins a 2011. Ha contribuït a la disciplina introduint nous conceptes al voltant del calibratge, exactitud i qualitat dels resultats analítics, anàlisi multiresidu i cromatografia líquida. És autora de vora 180 publicacions científiques en forma d'articles en revistes internacionals de l'especialitat i capítols de llibres. A més de nombroses comunicacions i ponències en congressos científics, ha dirigit 10 tesis doctorals. Lidera un grup de recerca consolidat, creat en 1988 i ha establert col·laboracions amb grups de recerca de la Universitat de València pertanyents a altres departaments i instituts d'investigació, altres universitats espanyoles i europees. El grup de recerca rep becaris i investigadors d'altres nacionalitats en estades predoctorals i postdoctorals.

Realitza activitats de transferència de coneixement i tecnologia amb empreses, organismes autonòmics i centres de recerca.

Té experiència en la gestió universitària, on ha ocupat o ocupa càrrecs, tant per elecció, com ara degana de la Facultat de Química des de febrer de 2009, com per designació, vicedegana (des de novembre de 2003 fins a febrer de 2009) o vocal del Comitè de Ciències Experimentals de l'ANECA (2007-2009). Pertany a la Junta Consultiva de la Universitat de València des de 2005 i a la Comissió de Professorat des de 2002 fins a 2009. És censorsa de revistes del JCR del primer decil de la disciplina, avaluadora ANEP, AGAUR, ACECAU i de l'Agència de Qualitat de les Illes Balears i ha participat com a vocal en comissions del Ministeri d'Educació per a la concessió de beques postdoctorals.

Joan Carles Carbonell Mateu

Va nàixer a València el 1955. És Llicenciat en Dret per la Universitat de València (1977) i doctor, amb premi extraordinari, per la Complutense de Madrid (1982). Ha estat professor de les universitats Complutense de Madrid, d'Extremadura, de les Illes Balears i de València. És catedràtic de Dret Penal des de 1995 i actualment és director del Departament de Dret Penal de la Universitat de València.

Ha publicat una desena de llibres de la seua especialitat, entre els quals cal destacar *La justificación penal*, *Enfermedad mental y delito* i *Derecho penal: concepto y principios constitucionales*. També és autor de nombrosos articles. És membre del consell de redacció de la *Revista Española de Criminología*, de *Cuadernos de Política Criminal* i de *Teoría y Derecho* i director de la secció jurídica de Securitas Vialis.

Ha estat cap d'estudis de l'Institut de Criminología de la Universitat Complutense (1979-1983); secretari del Departament de Dret Penal de la Universitat Complutense (1983-1986); director del Departament de Dret Públic de la Universitat d'Extremadura, (1986-1987); degà de la Facultat de Dret de la

Universitat de les Illes Balears (1990-1991); director del Departament de Dret Públic de la Universitat de les Illes Balears (1991-1995); director de l'Institut de Criminologia de la Universitat de València (1995); director del Departament de Dret Penal, Romà i Eclesiàstic de l'Estat de la Universitat de València (1995-1997); degà de la Facultat de Dret de la Universitat de València (1997-2002); i vicerector d'Estatuts i Desenvolupament Normatiu de la Universitat de València (2002-2006).

Ha estat president del Grupo de Estudios de Política Criminal (2004-2010) i membre de l'Associació Internacional de Dret Penal, codirector del programa de doctorat "Problemes actuals del Dret de la Universitat de València", impartit en quatre edicions a la Universitat de La Habana, i una a la de Camagüey. És vocal permanent de la Comisión General de Codificación. És director del curs de doctorat en Dret i director docent del doctorat internacional de la Universitat Mayor San Andrés de La Paz (Bolívia).

Josep Lluís Gómez Mompert

És catedràtic de Periodisme a la Universitat de València, a la qual es va incorporar l'any 2000 per posar en marxa la titulació de Periodisme. Abans i durant 19 anys, va ser professor titular de Periodisme a la Universitat Autònoma de Barcelona, de la qual va ser dues vegades director del Departament de Periodisme i Ciències de la Comunicació, i director de la revista científica *Anàlisi. Quaderns de Comunicació i Cultura*.

Està especialitzat en Història de la Comunicació i Història del Periodisme. És autor de mitja dotzena de llibres, tres dotzenes de capítols d'obres col·lectives i mig centenar d'articles en revistes científiques. Entre d'altres publicacions, hi destaquen *Historia del periodismo universal* (1999) i *La gènesi de la premsa de masses a Catalunya 1902-1923* (1992); i com a editor, *La recerca en comunicació en el País Valencià* (2008). També ha estat professor convidat en una desena d'universitats llatinoamericanes.

Com a delegat del rector de la Universitat de València ha estat president de la comissió que va elaborar el Llibre Blanc de Comunicació (grau de Periodisme) per a l'ANECA. És el director de la secció científica Producció i circulació de continguts de l'Asociación Española de Investigación en Comunicación, i va ser president de l'Asociación de Historiadores de la Comunicación.

Durant una quinzena d'anys va exercir el periodisme professional en diferents mitjans de premsa i de televisió.

Emilia Matallana Redondo

Nascuda a Sagunt el 1961. És llicenciada en Ciències Biològiques per la Universitat de València (1985), fou becària predoctoral del Ministeri d'Educació i Ciència (1986-1989) i és doctora en Ciències Biològiques (1989). Ha estat investigadora postdoctoral al Plant Science Institute, a la University of Pennsylvania, als Estats Units, becada per la Comission Fulbright (1990-92).

És professora de la Universitat de València des de 1990 i professora titular de Bioquímica i Biologia Molecular des de 1995.

Ha estat durant tres anys (1999-2001) coordinadora de la unitat docent de Ciències del Departament de Bioquímica i Biologia Molecular i és, des de desembre del 2005, vicedegana d'estudis de la Facultat de Ciències Biològiques de la Universitat de València.

Com a vicedegana d'estudis ha coordinat el procés d'elaboració dels quatre nous plans d'estudis de grau de la Facultat de Ciències Biològiques, ha presidit la CEPE del pla d'estudis del Grau de Biologia i actualment dirigeix el procés d'implantació i en gestiona el seguiment de la qualitat.

El 1995, coincidint amb la seua promoció a professora titular, es va incorporar al claustre científic de l'Instituto de Agroquímica y Tecnología de Alimentos del CSIC, a València, on actualment dirigeix el grup mixt d'investigació en biotecnologia de llevats del vi. El seu grup d'investigació desenvolupa línies de recerca aplicada a la millora del comportament d'aquests microorganismes en

diferents processos industrials, com ara la producció del vi, l'obtenció de biomassa o la producció de bioetanol, aquest últim aspecte gràcies a un projecte CENIT amb diferents empreses d'àmbit nacional, recentment concedit. Ha dirigit 7 tesis doctorals, ha publicat nombrosos articles d'investigació en revistes d'àmbit internacional, capítols de llibres i també publicacions de caràcter docent.

Antonio Pich Zardoya

Va nàixer a Barcelona el 1957. És doctor en Ciències Físiques per la Universitat de València. Ha treballat com a investigador en el Max Planck-Institut für Physik de Múnic (Alemanya, 1984-1986) i en el CERN de Ginebra (Suïssa, 1987-1993). El 1994 es va incorporar a l'IFIC de València, primer com a investigador del CSIC i més tard (1998) com a catedràtic de Física Teòrica de la Universitat de València.

Entre d'altres càrrecs, ha estat director de l'IFIC (1999-2003) i coordinador del CSIC a la Comunitat Valenciana (2003-2008). Té una extensa llista de publicacions en revistes internacionals de gran prestigi de física de partícules i ha dirigit i col·laborat en múltiples projectes d'investigació tant a Espanya com a l'estranger. La seua activitat d'investigació se centra en l'estudi dels constituents elementals de la matèria i les forces que regeixen la seua estructura al nivell més bàsic. Actualment, coordina la xarxa europea Flavianet, sobre física de quarks, i el projecte Consolider-CPAN (Centre Nacional de Física de Partícules Astropartícules i Nuclear).

Juan Segura García del Río

Nascut a Huesa (Jaén) el 1949. És llicenciat i doctor en Ciències Biològiques per la Universitat de Santiago de Compostela (premis extraordinaris de llicenciatura i doctorat), on va ser becari d'investigació, professor ajudant i professor adjunt interí en el Departament de Biologia i Fisiologia Vegetal. Va

ser becari predoctoral en el Laboratoire de Malherbiologie-INRA, Dijon, França (1972) i postdoctoral Fulbright en el Department of Plant Pathology and Physiology, Virginia Polytechnic Institut & State University, Blacksburg, Estats Units d'Amèrica (1975-1976).

El 1978 es va incorporar a la Universitat de València (Facultat de Farmàcia) com a professor agregat numerari i, des del 1983, és catedràtic de Fisiologia Vegetal en el Departament de Biologia Vegetal. Ha impartit docència en les facultats de Farmàcia i Biologia, tant en llicenciatura com en postgrau, i és responsable del programa de doctorat del Departament de Biologia Vegetal. La seua investigació, centrada en el camp de la Biotecnologia Vegetal (micropropagació i transformació genètica de plantes amb interès medicinal i forestal), s'ha portat a terme gràcies a projectes subvencionats majoritàriament per organismes públics (Generalitat Valenciana, Govern Central i Unió Europea).

Ha dirigit catorze tesis doctorals i ha publicat nombrosos articles d'investigació en revistes d'àmbit internacional, capítols de llibres i publicacions de caràcter docent i de divulgació. Actualment coordina el projecte d'investigació "Millora de plantes amb interès agronòmic i forestal" (<http://www.uv.s/mepiaf/>), subvencionat pel programa Prometeu de la Generalitat Valenciana. Ha estat director del Departament de Biologia Vegetal, vicedegà i degà de la Facultat de Farmàcia. També ha estat membre del Comitè Consultiu per a la Formació dels Farmacèutics (Unió Europea).

Cristina Vidal Lorenzo

Nasqué a Montevideo el 1964. És doctora en Geografia i Història per la Universitat Complutense de Madrid, màster internacional en Direcció d'Empreses per la Universitat Autònoma de Madrid i professora titular del Departament d'Història de l'Art de la Universitat de València.

Ha estat investigadora del Centro de Investigaciones Regionales de Mesoamérica de La Antigua, Guatemala (1993-1996), i ha fet estades

d'investigació a la Universitat Nacional Autònoma de México (1988), l'University Museum de la Universitat de Pennsylvania (1996), el Museo Nacional de Arqueología y Etnología de Guatemala (1998), el Museo Arqueológico Nacional (1999), el Museu Nacional de Phnom Penh-Cambotja (2003, 2004) i la Maison de l'Archéologie del CNRS-París X (2007, 2008). Des de l'any 1979, ha participat en projectes d'investigació arqueològica i de cooperació al desenvolupament, a Espanya, Europa i Amèrica. Ha estat membre de la Misión Arqueológica de España en México i investigadora responsable de la Agencia Española de Cooperación Internacional para el Desarrollo a les excavacions del Temple V de Tikal, a Guatemala.

Ha estat directora de projectes d'investigació arqueològica a València i, des de l'any 2004, dirigeix el projecte arqueològic La Blanca, Petén, Guatemala, patrocinat pels ministeris de Cultura i d'Afers Exteriors i Cooperació de l'Estat espanyol. Ha estat comissària d'exposicions internacionals, directora de nombrosos cursos i seminaris a Espanya i l'estranger, professora invitada a diverses universitats espanyoles i llatinoamericanes, i coordinadora del programa de doctorat del Departament d'Història de l'Art de la Universitat de València (2002-2008). Ha participat com a ponent en més de 50 congressos internacionals; és autora i editora de deu llibres i catàlegs d'exposicions i de nombrosos capítols de llibres i articles d'investigació en revistes especialitzades en art, arqueologia i arquitectura. Codirigeix la col·lecció *Cuadernos de Arquitectura y Arqueología Maya*.

3. Estudis i estudiants

“La Universitat de València és un excel·lent planter de professionals qualificats i competents. Però per damunt de tot som, i volem continuar sent, una escola de ciutadans. Volem formar en sabers i en valors. Volem formar ciutadans qualificats i crítics per a construir una societat més justa i solidària”.

La docència, és a dir, la tasca de difusió de coneixements entre els estudiants, és la funció més establerta i reconeguda de la universitat. No obstant això, fins i tot en una universitat com la nostra amb més de 500 anys d'història, l'exigència de qualitat i innovació, l'adequació a les noves necessitats professionals i socials, la introducció de noves tecnologies, l'avanç ràpid i continu de determinades disciplines, etc., impliquen que siga un objectiu prioritari fer un pas endavant en l'àrea d'estudis. Aquest objectiu general es desglossa en una sèrie de propostes en diversos àmbits:

- la reorganització i l'estructura de l'àrea d'estudis;
- la construcció de l'Espai Europeu d'Educació Superior;
- l'adequació de l'activitat del professorat a l'educació basada en aprenentatge autònom;
- la millora del rendiment i de l'adquisició de coneixements i competències de l'alumnat;
- l'atracció d'estudiants d'alt rendiment acadèmic, tant als graus com als postgraus;
- la contribució al desenvolupament de competències lingüístiques;
- l'impuls de les activitats d'extensió universitària.

3.1. Unificar en un mateix vicerektorat d'estudis l'organització i la gestió dels estudis de grau i de postgrau

“El canvi de model educatiu té uns objectius més ambiciosos (...) que impliquen reformes estructurals i administratives”.

Remodelar el sistema educatiu implica canviar les estructures que li donen suport, adaptant-les a les exigències de qualitat i innovació, flexibilitzant criteris i normes i consensuant nous models organitzatius. És prioritari integrar els coneixements i les experiències, avançant en la mateixa direcció des de tots els fronts. Per tal d'aconseguir una òptima coordinació de la nostra oferta d'estudis proposem:

3.1.1. Creació d'una unitat de gestió constituïda pel vicerector o vicerectora i tres membres del personal docent i investigador encarregats de les àrees: grau, postgrau i qualitat (que inclourà també innovació educativa i servei de formació).

3.1.2. Constitució d'una comissió d'estudis única.

3.1.3. Elaboració d'un model únic d'organització dels estudis, integrat també amb l'oferta acadèmica i amb l'anàlisi de la disponibilitat i adequació de les infraestructures.

3.2. Definir els objectius de la Universitat de València en l'actual reforma dels plans d'estudis de grau i de postgrau i l'abast que s'hi pretén

“La creació de l'Espai Europeu d'Educació Superior i els Campus d'Excel·lència Internacionals, hem de veure'ls, sobretot, com una gran oportunitat...”

La Universitat de València ha de construir, amb el consens de tots els seus membres a través dels representants dels diferents estaments, un model propi de sistema educatiu, dins de l'EEES, que permeta la internacionalització de les nostres activitats, però que mantinga la identitat pròpia de la nostra universitat i siga viable en el marc de la màxima optimització dels nostres recursos materials i humans, i que assumezca el compromís de la millor gestió dels recursos econòmics. Per tal d'assolir aquests objectius proposem:

3.2.1. Reforçar un pla d'informació dirigit a tots els col·lectius de la Universitat entorn als objectius, requeriments i marc normatiu de l'EEES.

3.2.2. Reforçar l'oferta d'eines formatives per al professorat encaminades a facilitar l'aprenentatge de noves estratègies docents.

3.2.3. Activar els comitès de qualitat de centre a partir de les comissions de seguiment de la qualitat de les noves titulacions implantades, amb incorporació de representants de l'alumnat de totes les titulacions que imparteix el centre, tant de grau com de postgrau.

3.2.4. Potenciar la transversalitat i la interdisciplinarietat als estudis de grau.

3.2.5. Garantir el compliment dels principis generals establerts en el RD 1393/2007 per als nous títols (drets humans, principis democràtics, igualtat entre homes i dones, solidaritat, protecció mediambiental, accessibilitat universal i disseny per a totes i tots), incloent-hi, en els estudis que escaiga, ensenyaments relacionats amb aquests principis.

3.2.6. Ajustar els reglaments de les CAT i departaments per a un control efectiu de la impartició i de la qualitat de la docència, i reduir al màxim el nombre de professors implicats en la docència de cada assignatura.

3.2.7. Reconèixer les diferències estructurals i organitzatives dels diferents centres i les seues titulacions i flexibilitzar els criteris per tal de garantir les millors condicions d'impartició de la docència.

3.2.8. Reconèixer el grau real d'experimentalitat de les nostres titulacions.

3.2.9. Analitzar la potencialitat dels centres en les diferents facetes de la tasca de la universitat i arbitrar mesures que n'afavoresquen el desenvolupament òptim.

3.2.10. Analitzar les conseqüències del treball de fi de grau obligatori en totes la titulacions en termes de dedicació del professorat i elaborar una proposta assumible de càrrega docent associada.

3.2.11. Ampliar i purgar el catàleg d'empreses i entitats en les quals es poden cursar les pràctiques externes i avaluar la possibilitat d'incloure en aquest catàleg laboratoris dels departaments, instituts i serveis de la Universitat, atès el caràcter obligatori d'aquesta activitat en molts dels nous graus.

3.2.12. Adequar els criteris de reconeixement d'assignatures o matèries cursades a les noves circumstàncies de diversitat entre graus equivalents en diferents universitats per a facilitar la mobilitat tant per trasllats d'expedient com per intercanvis.

3.2.13. Assumir l'obligació de formar professionals en l'estudi de la música i oferir estudis musicals curriculars.

3.2.14. Elaborar un model de funcionament del centre de postgrau que garanteixi una millora de la gestió administrativa i econòmica i de la visibilitat local, nacional i internacional dels màsters, sense perjudici de la responsabilitat acadèmica per part dels centres, departaments i instituts.

3.2.15. Definir els objectius del sistema de postgraus oficials i adequar-los al perfil d'alumnat que es pretén aconseguir i diferenciar els màsters de perfil investigador per a futurs investigadors en formació dels màsters d'especialització o reciclatge professional.

3.2.16. Afavorir la proposta de màsters interdisciplinars, preferentment interuniversitaris, i en tot cas interdepartamentals.

3.2.17. Analitzar l'oferta de màsters oficials, una vegada establert el mapa de nous graus, i adequar-la al perfil dels graduats.

3.2.18. Optimitzar el funcionament del màster en professor d'educació secundària d'acord amb la disponibilitat de professorat i considerant la part de continguts específics de les diferents especialitats.

3.2.19. Revisar les funcions i les activitats dels doctorats així com els criteris de qualitat que permetran obtenir i mantenir mencions de qualitat.

3.2.20. Visibilitzar l'oferta de projectes de tesis doctorals dels grups d'investigació de la Universitat mitjançant una pàgina web centralitzada.

3.2.21. Modificar el reglament de la fase d'investigació del doctorat introduint mecanismes de seguiment que garanteixen un millor desenvolupament de la tesi doctoral.

3.2.22. Modificar el reglament de lectura de la tesi doctoral per tal de reduir tràmits i terminis.

3.2.23. Planificar els requeriments de la futura acreditació de les noves titulacions de grau, de postgrau i també de les mencions de qualitat dels doctorats i evitar la improvisació i la manca de criteris.

3.3. Dimensionar les hores per ECTS de treball del professorat, de manera equivalent a la definició d'hores de treball de l'alumnat

“...la innovació educativa no es redueix només a la incorporació de les noves tecnologies de la informació i la comunicació...”.

El professorat de la Universitat de València, acompanyat en tot moment pel millor suport tècnic i administratiu, és el capital humà que ha de desenvolupar la difícil tasca d'adaptar la capacitat docent a les noves necessitats. Tenim la formació, els coneixements i les eines. Necessitem valorar acuradament l'esforç, mesurar la dedicació imprescindible per tal d'assolir bons resultats i tot això sense oblidar la resta d'activitats, irrenunciables, del personal docent. Proposem les següents accions:

3.3.1. Planificar una anàlisi de la dedicació del professorat a les diferents tasques docents que desenvolupa, basada en l'experiència dels projectes d'innovació i dels nous títols ja implantats, que permeta valorar-la de manera més ajustada a la realitat.

3.3.2. Dissenyar les diferents activitats presencials de la docència dels nous graus pensant a optimitzar l'ús de recursos humans i materials. Alhora estimar adequadament les hores de presencialitat i coordinar les activitats compartides.

3.3.3. Adequar les grandàries de grup als diferents tipus d'activitats docents que s'han de desenvolupar i, especialment, a l'avaluació de l'adquisició de competències.□

3.3.4. Fomentar el treball en col·laboració per a reduir i racionalitzar l'esforç docent individual.

3.3.5. Reprendre la planificació de l'avaluació de l'activitat docent del professorat i separar sempre que siga possible, l'avaluació del professorat i de l'assignatura.

3.3.6. Valorar l'excel·lència docent, adequadament mesurada, al mateix nivell que la resta d'activitats del professorat.

3.4. Afavorir la incorporació i la participació de l'alumnat en el seu propi procés d'aprenentatge

“Ser estudiant a la Universitat de València ha de ser més que anar a classe i fer exàmens i treballs; vol dir formar-se com a persones amb esperit crític, desenvolupar activitats extraacadèmiques, assolir una acceptable competència plurilingüe, conciliar –si és el cas– estudis i treball i, sobretot, participar en la gestió i el govern de la Universitat”.

La Universitat de València es una institució pública al servei de la societat. El col·lectiu d'estudiants representa el primer objectiu al que han de dirigir-se els esforços de millora de la qualitat de la nostra oferta d'estudis, perquè la tasca més ambiciosa que ens podem plantejar és, sense cap dubte, aportar a la societat bons professionals, formats en coneixements i competències, que hagen assolit al mateix temps valors socials i culturals, que hagen après a participar en el seu propi aprenentatge, que hagen contribuït al funcionament democràtic i participatiu de la nostra institució, i que hagen aportat la seua crítica a la construcció del nostre espai universitari. Algunes propostes per aconseguir-ho són:

3.4.1. Establir mecanismes de debat participatiu de tota la comunitat universitària i, sobretot, dels estudiants i de les estudiantes, en referència a l'Estatut de l'Estudiant.

3.4.2. Activar l'Assemblea General d'Estudiants, que haurà d'assumir i desenvolupar les competències contemplades en els Estatuts.

3.4.3. Garantir una adequada tutorització de l'alumnat en la seua incorporació i al llarg del seu pas per la Universitat.

3.4.4. Dissenyar horaris que afavoresquen l'aprofitament del temps dedicat a treball autònom i que permeten l'estudi compatible amb altres activitats.

3.4.5. Crear estructures de coordinació dins de les titulacions que s'encarreguen de garantir l'adequació i la coherència dels continguts i l'equilibri entre les diferents matèries i, alhora, planificar les activitats transversals.

3.4.6. A partir dels coneixements, introduir eines d'aprenentatge basades en la resolució de casos i problemes a fi d'assolir un desenvolupament adequat de les competències instrumentals.

3.4.7. Introduir activitats transversals que afavoresquen la integració de continguts i l'adquisició d'una visió global de la disciplina dels estudis.

3.4.8. Quantificar l'esforç exigit en les diferents activitats que es desenvolupen simultàniament i establir fórmules que garanteixen l'adquisició de totes les competències sense abordar-ne algunes de manera reiterativa.

3.4.9. Considerar la valoració pròpia dels estudiants en l'avaluació de les activitats de grup i de desenvolupament de competències transversals.

3.4.10. Establir un programa d'incentius de l'estudi basat en la reducció de la despesa de la matrícula sobre la base del rendiment quant a nombre de crèdits superats.

3.4.11. Adequar els recursos bibliogràfics i informàtics que faciliten el treball autònom, així com les instal·lacions per a ús de l'alumnat i l'entorn d'oci dels campus.

3.4.12. Organitzar activitats informatives per a estudiants dels últims cursos dels graus sobre els postgraus i els doctorats, la carrera investigadora, les opcions de finançament del període predoctoral i l'oferta d'investigació de la Universitat.

3.4.13. Oferir activitats formatives específiques que afavoresquen la formació multidisciplinària dels doctorands i doctorandes.

3.4.14. Remodelar l'estructura del curs acadèmic per tal d'evitar els períodes d'estudi previs als períodes d'avaluació i amb possibilitat de fer les dues convocatòries abans de les vacances d'estiu, i així iniciar la matrícula al setembre, amb les actes tancades.

3.5. Reforçar les estratègies de captació d'estudiants d'alt rendiment acadèmic

“I pel que fa als estudiants, increment de la seua participació en la vida política acadèmica, amb diàleg obert, sota les coordenades d'una institució pública i democràtica”.

La Universitat de València ha d'aspirar a ser la primera opció per a tots els estudiants que vulguen iniciar o continuar la seua formació universitària, i especialment per als millors, els més motivats, ambiciosos, exigents i conscienciats del valor de la formació universitària. Hem de fer visible el nostre potencial educatiu, hem d'acostar-nos als ciutadans i mostrar-los els nostres punts forts: l'àmplia diversitat d'estudis que oferim, tant de grau com de postgrau, la qualitat docent, investigadora, administrativa i de gestió del nostre personal i l'experiència de la nostra institució. Fem per això les següents propostes:

3.5.1. Mantenir els programes de contacte amb els orientadors dels centres de secundària per tal de garantir que coneguen bé el que ofereix la Universitat.

3.5.2. Fomentar iniciatives de reciclatge per al professorat d'educació secundària, el millor actiu per tal de transmetre la imatge de la Universitat als estudiants de batxillerat.

3.5.3. Unificar les actuacions dels diferents serveis que difonen les activitats formatives de la Universitat cap a la societat en general i cap a l'ensenyament secundari en particular.

3.5.4. Contemplar com a activitat docent del professorat la participació en les accions dirigides a millorar la comunicació i la continuïtat dels estudiants entre l'educació secundària i la universitària.

3.5.5. Aplicar els principis de la reforma educativa i l'EEES també a la docència dels màsters.

3.5.6. Treballar l'establiment de contactes institucionals per a fomentar la proposta de màsters i programes de postgrau i doctorat interuniversitaris i d'àmbit internacional.

3.5.7. Fomentar la docència en la llengua pròpia de la Universitat i també en llengües estrangeres, especialment l'anglès, als màsters.

3.5.8. Equilibrar la participació del nostre millor professorat en la docència dels graus i dels màsters.

3.6. Construir, des de la docència, una comunitat universitària multilingüe

“...per a una Universitat de València de qualitat, internacional, plurilingüe, amb un funcionament dinàmic i ètic”.

La Universitat de València té un compromís històric i de futur amb la llengua pròpia (indistintament anomenada català o valencià) i amb la formació plurilingüe de la comunitat universitària, per tal de facilitar la internacionalització de la institució i el contacte amb altres cultures. Per això, proposem:

3.6.1. Fomentar l'ús dels recursos dels centres d'autoaprenentatge del Servei de Política Lingüística per a millorar i reforçar la competència en les llengües no preferents.

3.6.2. Definir un horitzó lingüístic per als estudis de grau i de postgrau, de manera que tots els titulats de la Universitat de València tinguin, com a mínim, capacitat de comprensió oral i escrita en català, castellà i una tercera llengua, preferentment anglès.

3.6.3. Exigir el compliment del perfil lingüístic en el qual s'ofereixen les assignatures.

3.6.4. Independentment de la llengua de l'assignatura o activitat, els estudiants podran intervenir-hi i redactar-ne els exàmens i els treballs de curs en qualsevol de les dues llengües oficials.

3.6.5. Fer ús d'estratègies complementàries per incrementar l'ús de diverses llengües, com ara el maneig de materials didàctics i audiovisuals, llibres, etc. en diferents idiomes, i fomentar l'ús de versions originals.

3.7. Impulsar les activitats de difusió i divulgació dels coneixements, la ciència i la cultura a la societat

“...la Universitat de València ha de continuar sent un referent crític de la societat valenciana, intervenint en els problemes que interessin la ciutadania...”.

La Universitat de València ha d'estendre les repercussions del seu potencial formatiu més enllà de les titulacions oficials de grau i postgrau, que ha d'abastar a tots els membres de la societat inquirits per aprendre. L'extensió universitària, amb la Nau Gran i Universitat als Pobles, i també la Nau dels Estudiants, han de ser eines addicionals per a augmentar la projecció social de la nostra institució, oferint atractiu i qualitat. Aquests programes de formació extracurricular tracten de combinar dues funcions fonamentals que ha d'acomplir una universitat pública: reforçar el necessari lligam amb la societat, oferint a diversos sectors de la ciutadania els serveis de formació d'alta qualitat que només una universitat pot donar; i completar i diversificar els currículums dels nostres estudiants, mitjançant l'oferta de temes, orientacions i habilitats que no queden suficientment cobertes per l'oferta docent reglada. Aquestes són les nostres propostes:

3.7.1. Reforçar l'equip de persones que gestionen l'oferta, la publicitat i l'organització de les activitats docents extracurriculars i coordinar totes les activitats per tal d'assolir una millor gestió i difusió.

3.7.2. Mantenir i ampliar les fonts de finançament que subvencionen l'oferta, i aprofitar l'impacte i la visibilitat social que proporciona, sobretot, la Nau Gran, que compta amb 1.400 estudiants.

3.7.3. Potenciar l'oferta d'activitats formatives per tal d'ampliar-la i garantir-ne l'actualització, millorar la planificació al llarg del curs i impulsar les ofertes als pobles.

3.7.4. Impulsar la signatura de convenis amb altres entitats que proposen docència en cursos d'extensió universitària per a imbricar molt més la nostra Universitat amb la societat valenciana.

3.7.5. Potenciar l'ús preferent de la llengua pròpia en aquestes activitats formatives i d'extensió universitària.

4. Recerca i transferència del coneixement

“Els universitaris estem cridats no sols a pensar el món, a interpretar-lo des de les diferents àrees del coneixement, sinó també a transformar-lo, a millorar-lo, a fer-ne un lloc més agradable per a viure”.

La universitat és una institució clau per al desenvolupament social i econòmic. Les seues missions fonamentals inclouen la transmissió del coneixement mitjançant la formació de graduats i doctors i la seua posterior inserció en el sistema productiu, la generació de nous coneixements mitjançant una recerca de qualitat, i un clar compromís d'implicació en la innovació, la competitivitat, el desenvolupament econòmic i el benestar social. El procés de generació, transferència i aplicació de nous coneixements involucra una cadena d'actuacions i actors on tots els diferents esglaons són necessaris. La Universitat de València ha de garantir una estructura potent de recerca bàsica, amb els millors estàndards internacionals, que genere resultats rellevants i de gran impacte. També ha d'assegurar una investigació aplicada de qualitat, que traga el màxim rendiment als resultats dels nous descobriments. La transferència del coneixement a la societat i al sector productiu requereix l'existència d'estructures adients que potencien la divulgació, la col·laboració, la consultoria, la prestació de serveis i la creació d'empreses *spin-off*.

Cal dissenyar polítiques específiques adreçades als diferents actors, tenint en compte les particularitats de cada àrea de coneixement (ciències bàsiques i enginyeries, humanitats, ciències socials i jurídiques i ciències de la salut) i aprofitant l'enorme potencial en recerca de la Universitat de València. Hem d'afavorir el desenvolupament d'una recerca de qualitat d'àmbit internacional, respectant les nostres especificitats, incentivar la interdisciplinarietat i potenciar les sinergies entre grups afins ubicats en departaments i instituts diversos.

4.1. Recerca

“Hem d'incrementar el nivell d'autoexigència per tal d'assolir els objectius d'excel·lència acadèmica i de projecció internacional que ens hem imposat.”

El nivell de la recerca és, a hores d'ara, un indicador de qualitat principal d'una universitat. Si volem que la Universitat de València siga un referent a nivell internacional, hem de dotar-la dels recursos necessaris, consolidar els grups d'investigació i implantar una cultura d'avaluació externa rigorosa i de distribució de recursos basada en l'assoliment d'objectius. Cal millorar la qualitat de la nostra recerca, fent-la creativa i competitiva, per a situar la Universitat de València en posicions de lideratge dins de l'espai europeu d'investigació. Per a aconseguir-ho proposem les següents mesures:

4.1.1. Potenciació dels mitjans humans i materials destinats al suport de la investigació científica, en totes les seues vessants. Racionalització de l'ús d'infraestructures i potenciació dels serveis comuns de suport a la recerca, de manera que s'assegure una gestió més àgil, més eficaç i més propera a l'usuari. Promoure plans de formació especialitzada del corresponent personal tècnic i administratiu.

4.1.2. Desplegament d'un nou model d'organització dins de l'espai europeu de la recerca, on s'estableisca un servei de suport administratiu *on-line* a través d'un espai web unificat que permeta facilitar les diferents actuacions i tràmits associats en els projectes de recerca (informació, difusió, assessorament, sol·licitud, gestió, seguiment, justificació científica i econòmica, etc.).

4.1.3. Desenvolupament d'una política coherent de formació i incorporació d'investigadors que promocióne l'excel·lència, tant en termes de productivitat científica com de capacitat per a impulsar noves línies d'investigació. Reforçament del programa propi de la Universitat per a la formació de joves investigadors (Cinc Segles) i implementar la modalitat de contracte de quatre anys i la possibilitat de cofinançar ajudes externes. Promoció d'estades en centres estrangers per a l'adquisició de nous coneixements. Avaluació de les activitats investigadores realitzades pels professors en períodes sabàtics. Potenciació de la incorporació a la nostra Universitat d'investigadors postdoctorals cosa que assegurarà el relleu de personal mitjançant el reclutament de noves generacions d'investigadors. Optimització de les fonts de finançament extern (programa FPU, programa Ramón y Cajal, programa Juan de la Cierva, programa I3, programes autonòmics, programes Marie Curie, etc.)

que afavoreixen aquestes polítiques de personal. Aprofitament de l'experiència en investigació del professorat jubilat mitjançant la figura de l'investigador honorari.

4.1.4. Avaluació externa de l'activitat investigadora universitària, que ha de ser alhora un exemple d'autoexigència i un instrument per a l'assignació de recursos. Per això, cal crear i posar en marxa els comitès científics dels instituts universitaris que avaluen els seus plans d'actuació científica. Promoure, així mateix, la implantació de plans estratègics específics de departaments per a definir els seus objectius de recerca a curt, mitjà i llarg termini i iniciar els corresponents protocols d'avaluació. Definir indicadors clars, homologables internacionalment i adaptats a les peculiaritats de les diferents àrees de coneixement, que possibiliten el seguiment de la qualitat de la recerca i l'adopció de mesures adients per a la seua millora. Promoure la utilització d'indicadors en aquells camps de coneixement en què l'ús és poc habitual i alhora facilitar un període adient d'adaptació i fomentar el consegüent augment de la productivitat.

4.1.5. Identificació i suport de grups de recerca d'excel·lència internacional. Potenciació dels grups consolidats que afavoresquen la possible transformació en grups d'excel·lència. Definició de polítiques de suport a grups emergents, especialment dirigides a joves investigadors, per a reforçar-ne la competitivitat i aconseguir-ne la consolidació.

4.1.6. Potenciació de les sinergies entre grups, la interdisciplinarietat, els projectes interuniversitaris en la Xarxa Vives i la internacionalització de la investigació. Promoure la creació de nous instituts d'investigació en línies considerades estratègiques quan es donen les condicions necessàries perquè siguin viables (qualitat, massa crítica, objectius ben definits, etc.).

4.1.7. Foment de la generació de xarxes temàtiques d'investigació en la Universitat que afavoresquen l'oferta conjunta de postgraus i activitats per al personal investigador en formació.

4.1.8. Atenció a les múltiples demandes socials i defensa, alhora, de la llibertat de recerca, tant de la Universitat en el seu conjunt, conseqüència de l'autonomia universitària, com dels investigadors en particular.

4.2. Política científica

“Aquesta és la trajectòria en què s’ha situat la Universitat de València des de fa vint-i-cinc anys, però fent un pas més endavant, incrementant el nivell d’autoexigència”.

Cal definir estratègies a llarg termini i promoure una política activa de col·laboració amb altres institucions, creant sinergies que reforcen les nostres actuacions, potenciant la definició d'objectius més ambiciosos i augmentant la visibilitat dels nostres investigadors. Es per això que proposem les següents mesures:

4.2.1. Creació d'un Consell Assessor de Política Científica, constituït per investigadors de prestigi en diferents camps del coneixement.

4.2.2. Promoció de la mobilitat del personal i foment de l'intercanvi i les estades de formació en institucions (nacionals i internacionals) que han demostrat més competència i millor funcionament.

4.2.3. Adequació de l'estructura de recerca de la Universitat de València per tal d'accedir de manera encara més competitiva als recursos que es deriven dels diversos plans de recerca, en l'àmbit local, nacional i internacional. Incrementar la capacitat competitiva dels nostres investigadors en l'obtenció de recursos externs.

4.2.4. Potenciació de la participació en projectes internacionals. Promoció de la participació en programes finançats per la UE, assegurant el necessari suport als investigadors (assessorament, gestió i seguiment). Potenciació de l'Oficina de Projectes Europeus.

4.2.5. Facilitar l'accés a grans infraestructures i plataformes tecnològiques, inevitablement més centralitzades. Potenciar la creació d'Infraestructures Científiques i Tecnològiques Singulares (ICTS), i afavorir la participació i la

creació al seu voltant d'un nucli d'excel·lència interdisciplinar que puga integrar les competències dels diferents grups de recerca.

4.2.6. Potenciació de col·laboracions estratègiques amb altres universitats, singularment de la Xarxa Vives, i institucions de recerca, prioritàriament amb el CSIC. Creació d'instituts de titularitat compartida amb altres institucions.

4.2.7. Potenciació del Parc Científic de la Universitat de València com un nucli aglutinador de sinergies de diferents instituts, institucions de recerca i empreses innovadores.

4.2.8. Desenvolupament del Campus d'Excel·lència Internacional com un gran projecte col·lectiu amb objectius ambiciosos i consensuats que impliquen tota la Universitat. Reforçar la visibilitat i la repercussió científica i social del projecte mitjançant la col·laboració amb institucions veïnes.

4.2.9. Participació activa en totes les instàncies exteriors a la Universitat de València on es defineixen polítiques de recerca, transferència i innovació, per tal que les prioritats de la nostra Universitat es tinguen en compte a l'hora de prendre decisions.

4.2.10. Impulsar la indexació de la investigació produïda i el seu ressò internacional.

4.3. Innovació i transferència del coneixement

“La Universitat ha d'atendre les demandes socials, però garantint la seua independència i sense veure's supeditada als interessos de les corporacions industrials privades. És molt important la col·laboració de la Universitat amb el teixit productiu. L'eixida de la crisi que patim passa pel canvi del sistema productiu, per una aposta decidida per la innovació i el coneixement, és a dir, per la inversió en les universitats”.

En els últims anys, la nostra Universitat ha fet actuacions decidides per apropar-se a l'entorn social i productiu i desenvolupar polítiques d'innovació, transferència i divulgació. Així mateix, la Universitat de València disposa d'instruments i espais per a la creació i la difusió de la cultura científica.

Pretenem fer un pas més enllà mitjançant un ampli pla de mesures escaients i entre aquestes, podem destacar:

4.3.1. Promoure la transferència del nou coneixement generat a la Universitat de València, tant en l'entorn socioeconòmic valencià com en l'àmbit internacional. Impulsar el coneixement de les activitats de recerca i la difusió dels resultats mitjançant la creació i el manteniment de pàgines web institucionals per a tots els membres del personal docent i investigador.

4.3.2. Avaluar les activitats de l'Oficina de Transferència de Resultats de la Investigació (OTRI) amb l'objectiu de potenciar-la adequadament, detectar noves oportunitats i apropar-ne l'activitat als diferents campus. Fomentar els mecanismes d'informació als investigadors sobre valoració, protecció i comercialització dels productes de la seua recerca i augmentar els recursos humans dedicats a aquesta tasca.

4.3.3. Impulsar l'avaluació de les potencialitats dels diferents grups d'investigació i de les condicions de l'entorn per detectar oportunitats de creació de plataformes tecnològiques que puguen actuar com a nuclis que atraguen empreses.

4.3.4. Potenciar la capacitat del Parc Científic de la Universitat de València d'impulsar noves empreses *spin-off* i convertir-lo en un pol d'atracció d'empreses innovadores basades en el coneixement. Fomentar polítiques de formació permanent (tècnica, empresarial, sociològica) del personal d'aquestes empreses per millorar-ne la competitivitat i procurar que aquest personal siga preferentment personal de la Universitat.

4.3.5. Fomentar el comportament emprenedor, tant del PDI com dels estudiants i del PAS. Promoure el 'Banc de la Innovació', on el personal amb inquietuds innovadores pugua dipositar les seues idees, les persones emprenedores puguen buscar-les i on es faça una avaluació rigorosa tant del potencial d'aquestes idees com de la capacitat dels emprenedors per a dur-les a terme, i alhora proporcionar els contactes amb les possibles fonts de finançament.

4.3.6. Potenciar la col·laboració amb la Xarxa d'Instituts Tecnològics (Redit) de la Comunitat Valenciana.

4.3.7. Promoure el lideratge de projectes en l'àmbit internacional que facilite el necessari suport administratiu i tècnic als investigadors que l'assumeixen.

4.3.8. Promoure la cultura de la publicació dels resultats d'investigació en mitjans de difusió d'accés lliure i proporcionar-ne el finançament adient.

4.3.9. Incentivar l'intercanvi de coneixements en benefici d'objectius socials, ambientals i de cooperació al desenvolupament. Potenciar els projectes de recerca, assistència i docència als països en via de desenvolupament. Incentivar les bones pràctiques ambientals en els projectes d'investigació dels grups de recerca.

4.3.10. Fomentar les activitats de divulgació científica i cultural. Donar suport a òrgans com el Servei de Publicacions, la Càtedra de Divulgació de la Ciència, la Càtedra Joan Fuster, o iniciatives com la revista *Mètode*, amb una llarga trajectòria d'activitat professional i impacte mediàtic. Fomentar els programes i les activitats de divulgació dels diferents àmbits universitaris (Jardí Botànic, Observatori Astronòmic, col·legis majors, La Nau, Parc Científic, instituts, etc.), i ampliar-les per a crear una xarxa de transferència del coneixement, no solament científic, sinó també humanístic, social i jurídic. Reforçar el suport als grups d'investigació pel que fa a la difusió mediàtica adequada dels seus descobriments.

4.3.11. Fomentar la divulgació dels resultats de la investigació dins de la pròpia institució, creant les sinergies necessàries per a impulsar col·laboracions interdisciplinàries on conflueixen disciplines científiques, humanístiques, socials i jurídiques i econòmiques, en la frontera del coneixement. Cal millorar la comunicació interna i establir mecanismes que afavoresquen la transversalitat entre serveis, departaments, instituts i grups de recerca. El trencament de les barreres internes i la fusió dels diferents camps del saber ens permetrà desenvolupar tot el nostre potencial transformador de la societat.

5. Finançament

“Hi ha grans temes que han de concentrar tots els nostres esforços: la implantació dels nous plans d'estudi, la selecció i la promoció del personal, el Pla Estratègic, el Campus d'Excel·lència, i naturalment, els recursos necessaris per a portar-los a terme...”.

El normal desenvolupament de l'activitat universitària requereix d'un finançament adequat. Les fonts de finançament de les universitats públiques són: la subvenció procedent dels pressupostos de la Generalitat, l'import de les matrícules dels estudiants (sotmès al decret de preus públics), els fons procedents de programes de recerca, contractes i convenis públics i privats i els fons recaptats per activitats lucratives (vendes, lloguers, etc.).

Atès que els preus públics cobreixen només un petit percentatge dels costos de funcionament i que, per tal d'afavorir la igualtat d'oportunitats, no és desitjable que s'incrementen les taxes, cal que la subvenció siga suficient com per a assegurar que la universitat pugui complir les seues finalitats.

La subvenció hauria de ser calculada a partir d'un model consensuat entre el govern i el conjunt de les universitats públiques. La Universitat de València, com a universitat major i més antiga, hauria de liderar aquest procés de consens. El model ha de ser plurianual per a permetre la programació econòmica i financera.

Per al càlcul de la subvenció hauria de tenir-se en compte:

- el nombre d'estudiants;
- els tipus de titulacions impartides i el seu grau d'experimentalitat (modificat per la implantació dels nous graus) ;
- l'estructura de la plantilla de PAS i PDI (no des d'un plantejament teòric sinó amb una projecció real basada en la plantilla existent, amb la seua antiguitat i els seus sexennis, i amb les necessitats que plantegen les noves titulacions i les activitats no docents) ;

- l'estructura dels campus i les seues característiques (tenint en compte la dispersió, les peculiaritats arquitectòniques, l'existència o no d'edificis històrics i les necessitats de plans integrals de manteniment) ;
- les obligacions financeres que es puguen derivar de les situacions d'endeutament generades en els últims anys (el model hauria de preveure que en cas d'endeutament generat per retard en el pagament de les obligacions de la Generalitat, els interessos han de ser a càrrec d'aquesta).

L'import de la subvenció sumat a la recaptació per preus públics hauria de ser suficient per a atendre la despesa corrent de la Universitat, relacionada amb les seues funcions docents i de difusió de la cultura. Encara que l'activitat investigadora ha de tenir finançament propi, hi ha despeses de base (personal bàsic de suport, manteniment d'equipaments i d'edificis, etc.) generades per la investigació que haurien de considerar-se despesa corrent. Per això, s'hauria d'incorporar un altre component per al càlcul de la subvenció, estimat a partir dels resultats d'investigació i la seua qualitat i impacte.

El model hauria de contemplar que una part de la subvenció s'aconsegueixa per arribar a determinats objectius. Aquests haurien de fixar-se de manera consensuada per les universitats i ser transparents per al conjunt del sistema públic universitari. Els objectius s'han de fixar amb terminis suficients perquè puguen ser assolits i tenir un finançament propi contemplat en els pressupostos de la Generalitat, de manera que cada any es puguen pactar en funció de la dotació disponible.

Els objectius haurien de relacionar-se amb aspectes de l'activitat universitària no imprescindibles i amb processos de millora de la qualitat. Haurien d'amidarse amb indicadors prèviament acordats i adequats a la seua funció.

Les infraestructures haurien de tenir el seu propi capítol de finançament, amb projecció plurianual basada en la situació actual i les necessitats d'una universitat de l'Espai Europeu d'Educació Superior.

Tan important com el model és l'actitud de la Universitat de València davant la Generalitat. En qüestions relacionades amb el finançament, s'ha de fer la tasca

pedagògica que siga necessària perquè la Generalitat i la societat civil entenguen la necessitat de finançar adequadament les universitats i per fer entendre que això repercuteix en la qualitat d'aquestes i en el nivell socioeconòmic general del país. L'actitud hauria de ser ferma, de manera que situacions com l'ajornament del deute a 14 anys no haurien de repetir-se: si calgués prendre decisions d'aquest tipus s'hauria de fer després de donar-los una publicitat adequada i de recaptar l'opinió de la comunitat universitària.

Reclamar un finançament suficient no és incompatible amb retre comptes de la gestió dels fons. L'elaboració de pressupostos ha d'adequar-se a les necessitats de cada moment, prioritzant els aspectes més importants. Les auditories periòdiques dels comptes de la universitat asseguren un ús legal dels fons, però no garanteixen que la seua utilització siga eficient, per a la qual cosa han d'arbitrar-se els mecanismes adients per a aconseguir-ho. Caldrà replantejar la forma de repartiment a serveis, centres, departaments i instituts, incloent-hi també finançament per objectius i avaluacions rigoroses que condueixen a l'obtenció de certificats de qualitat. Els mateixos criteris de transparència i eficiència han d'aplicar-se a les fundacions universitàries i a les empreses en les quals la Universitat de València participa com a accionista, els comptes de les quals han de ser periòdicament auditats i presentats als òrgans de govern universitari.

6. Infraestructures

“Sense recursos, no és possible l'excel·lència, Tot es queda en mera retòrica”.

La construcció d'una Universitat millor, una Universitat de València de qualitat, amb projecció internacional, requereix una política d'infraestructures dinàmica, plenament adaptada als nous reptes en les àrees d'estudi, investigació i gestió i capaç d'oferir un entorn vital decent, un clima laboral favorable i saludable que permeta el desenvolupament satisfactori de les tasques pròpies dels estudiants, el PAS i el PDI.

L'actual crisi econòmica i l'absència d'un pla de finançament definit, ens du a plantejar una política d'actuacions ambiciosa però realista i realitzable a curt i mitjà termini. En qualsevol cas, la concessió del Campus d'Excel·lència Internacional permetrà el replantejament de la política d'actuacions a llarg termini (construcció de nous edificis per a centres i instituts, potenciació del parc tecnològic...), la qual quedarà reflectida en el futur Pla General d'Infraestructures de la Universitat de València. Els edificis de nova construcció han de ser edificis respectuosos amb el medi i eficaços energèticament.

Partint d'aquestes premisses, el nostre compromís es concreta de la manera següent:

6.1. Coordinació entre els tres serveis implicats en temes d'infraestructures, això és, el Servei d'Unitat Tècnica, el Servei Tècnic i de Manteniment i el Servei de Seguretat, Salut i Qualitat Ambiental, amb l'objectiu d'assegurar el disseny d'unes condicions de treball segures i eficients.

6.2. Implantació total del Pla d'Accessibilitat Universal i d'Integració de Persones amb Discapacitat.

6.3. Creació d'instal·lacions adequades per a facilitar la conciliació de la vida familiar i professional.

6.4. Creació de noves infraestructures docents (instal·lacions i equipaments) i adaptació de les existents a les noves metodologies d'ensenyament i aprenentatge i assegurar la confortabilitat i funcionalitat per a grups reduïts, tant d'aules com de laboratoris.

6.5. Incorporació de les noves tecnologies mitjançant el programa Universitat Digital: producció de continguts, reposicions i aplicacions per a l'aprenentatge.

6.6. Potenciació de les infraestructures centrals de suport a la investigació científica, social i humanística, així com la potenciació d'infraestructures científiques i tecnològiques singulars.

6.7. Potenciació de les biblioteques de campus, Central i Històrica.

6.8. Redacció i implantació del Pla de Mobilitat de la Universitat de València per a promoure la mobilitat sostenible des d'una perspectiva integradora i transversal. Per a definir-ne el disseny i l'execució es comptarà amb la participació de la comunitat universitària.

6.9. Millora de les instal·lacions destinades als estudiants dels diferents campus, amb espais suficients en menjadors i zones de reunió, tot prioritant la creació de la casa de l'estudiant i la potenciació de residències i allotjaments.

6.10. Obligació de les empreses responsables de la construcció d'un nou edifici i de la direcció tècnica corresponent, a la finalització d'una obra, de lliurar a la Universitat, i més concretament al servei responsable de la prevenció de riscos laborals, el corresponent pla d'autoprotecció de l'edifici complet.

6.11. Adequació energètica i millora de les condicions ambientals i de seguretat dels edificis ja construïts, incloent-hi els històrics, encaminades a pràctiques més saludables i respectuoses amb el medi ambient.

6.12. Reforma integral del Servei Tècnic i de Manteniment, necessàriament lligada a un estudi previ sobre la seua situació actual.

6.13. Adequació dels gabinets de salut existents a cadascun dels tres campus universitaris a les necessitats reals d'assistència sanitària de la comunitat universitària. Es preveu la futura construcció d'un nou gabinet de salut per a cobrir el continu creixement del Campus de Paterna.

6.14. Desenvolupament d'un pla de reestructuració dels espais físics, l'entorn i el paisatge dels campus, per aprofitar-los millor i convertir-los en més saludables i sostenibles.

6.15. Millora de les instal·lacions esportives dels campus.

7. Personal d'administració i serveis

“Un PAS ben format, amb experiència fora de la nostra institució, és un valor afegit per a la Universitat de València”.

Necessitem un personal d'administració i serveis (PAS) preparat, compromès, motivat i integrat, tant en la gestió com en la direcció i la significació de la nostra Universitat. Això és, sens dubte, el principal objectiu que ens plantegem, perquè si som capaços d'assolir aquestes fites, tindrem un millors resultats, una feina més ben feta i un millor clima laboral. En definitiva, una Universitat millor. És en aquest sentit i amb aquest objectiu que proposem:

7.1. Una política de professionalització dels llocs de direcció. En els darrers anys hi ha hagut una proliferació de direccions i delegacions acadèmiques, moltes de les quals en llocs clarament de gestió, cosa que ha desvirtuat les funcions d'aquests càrrecs. La figura del director acadèmic s'ha de reservar per als casos específics que requeresquen una direcció política complementària de la del vicerectorat corresponent, però les responsabilitats tècniques dels diversos serveis i unitats s'han d'exercir de manera professional i, per tant, pels tècnics corresponents. En aquest sentit, el PAS ha de tenir una major autonomia en la presa de decisions i una major responsabilitat en la gestió i la direcció dels serveis.

7.2. De la mateixa manera, impulsarem mesures i accions efectives per fer real l'exercici per part del PAS de càrrecs universitaris en què legalment és possible la seua presència. És en aquest sentit que proposem que la Secretaria General de la Universitat l'ocupe una persona d'aquest col·lectiu.

7.3. Una prioritat fonamental és fer una formació de qualitat i adaptada a les necessitats de les tasques que es despleguen dins de la Universitat. La formació ha de deixar de ser un mer instrument per a acumular certificats i ha de passar a ser una eina real de preparació per a exercir les tasques assignades a cada lloc de treball, tant les que ja es despleguen com totes les que s'han d'assumir. En aquest punt, un dels pilars fonamentals serà el de la formació en llengües, amb especial incidència en la llengua pròpia i en l'anglès.

De la mateixa manera, dos processos molt importants i actualment en marxa requereixen una formació específica: ens referim tant a l'administració electrònica, que cal posar en funcionament i potenciar, com a l'Espai Europeu d'Educació Superior, sense oblidar tampoc l'actualització constant en les noves eines informàtiques o la formació especialitzada requerida en els llocs d'administració especial i també en molts de la general.

7.4. La bona formació en la llengua pròpia i en altres llengües permetrà la mobilitat del PAS a les universitats del nostre entorn, les integrades en la Xarxa Vives d'Universitats, però també en la resta d'universitats europees. Al seu torn, això revertirà en l'adquisició d'un millor domini d'aquestes llengües i en la coneixença i l'aprenentatge d'experiències aprofitables, viscudes directament en altres universitats, que podrem traslladar a la nostra. Així doncs, posarem en marxa períodes sabàtics per al PAS amb la finalitat d'adquirir una formació complementària en altres universitats.

7.5. De la mateixa manera, també lligada a la formació, ha d'anar la carrera professional, no sols com un dret dels treballadors i treballadores, sinó entesa igualment com una millora en el funcionament i en els resultats de la Universitat. Cal invertir la piràmide de llocs de treball i caminar cap a una universitat més preparada i amb llocs de perfil tècnic més elevat.

A la nostra Universitat tenim molts treballadors amb titulacions superiors en llocs que requereixen una qualificació menor per a la qual estan preparats. Aquest és un capital humà que hem d'aprofitar.

La carrera professional no s'ha d'associar només als llocs de l'administració general. Una Universitat cada vegada més especialitzada requereix d'una administració especial ben dotada, tant en quantitat com en qualitat. Cal facilitar la interrelació i la intercomunicació entre tots dos tipus d'administracions i la possibilitat d'accedir d'una a l'altra –amb l'adquisició de les competències necessàries– a fi de millorar les condicions de treball, cobrir les necessitats de determinats llocs i permetre una carrera professional àgil i efectiva.

7.6. La millora de les condicions econòmiques del PAS és un objectiu en el qual tenim un compromís ben ferm. En juliol de 2007, un acord del Claustre de la

Universitat, impulsat pel Consell de Direcció i els representants claustrals del PAS, va permetre establir un marc general en el qual s'havien de fer les negociacions de les millores llargament reclamades pel PAS. En 2008 es va aprovar l'Acord Condicions de Treball PAS 2008/2011 i a la darrereria de 2009 es va aprovar també un annex a aquest acord on ja es recullen una sèrie d'accions encaminades a corregir les desigualtats que el nostre PAS patia –i en alguns casos encara pateix– respecte de les altres universitats públiques valencianes. L'acord inclou mesures per a aquest any 2010 i també per al 2011. I volem dir amb tota rotunditat que aquests compromisos queden assumits i que els complirem escrupolosament.

7.7. La nostra Universitat té un nombrós grup de treballadores i treballadors interins. Per això, cal posar en marxa un pla de xoc per a reduir aquesta elevada taxa d'interinitat, tot tenint en compte que l'experiència acumulada és un valor rellevant.

7.8. Millorarem les condicions per a accedir a una jubilació anticipada voluntària, total o parcial, de manera que els beneficis siguem tant per al treballador com també per a la Universitat.

7.9. Les propostes anteriors no són viables si no és amb un permanent clima de diàleg amb els representats del personal d'administració i serveis, sobretot amb aquells elegits fruit de les eleccions sindicals, però també amb els representants presents en el màxim òrgan de la Universitat: el Claustre. El nostre compromís, doncs, és el diàleg constant i el d'un canal permanentment obert entre el Consell de Direcció i els representants del PAS.

7.10. Aquells membres del PAS que hagen destacat, al llarg de la seua trajectòria, pel compliment exemplar del seu treball i pel seu esperit universitari, podran rebre en reconeixement la Medalla de la Universitat de València.

8. Personal docent i investigador

“Necessitem una veritable política de professorat. La universitat no pot tenir, com té avui, 800 professors associats, una categoria que es fa servir de manera abusiva per a cobrir els dèficits docents”.

Una qüestió prioritària, en aquest tema, serà el desenvolupament de l'Estatut de Professorat i consensuar-lo dins de la nostra universitat. D'altra banda, cal definir la carrera universitària de forma totalment transparent i amb l'especificació dels indicadors corresponents. Les polítiques de dotació de personal hauran de contemplar una plantilla amb una edat mitjana compensada, premiar l'esforç i reconèixer-lo mitjançant la promoció i tractar de captar l'excel·lència. Un altre aspecte que cal potenciar és la mobilitat i el reclutament temporal o total de professors d'altres universitats per tal de construir una Universitat més cosmopolita. I pel que fa la jubilació, en especial la incentivada, caldrà flexibilitzar-ne el model.

Una breu descripció de la situació actual del professorat és la següent:

A. L'estructura de la plantilla de professorat de la Universitat de València compta amb un nombre al voltant de 3.400 professors, on el personal funcionari és aproximadament 2,5 vegades el no funcionari.

B. El personal funcionari gaudeix d'estabilitat i presenta, en l'estructura demogràfica, clares descompensacions per gènere i per edat, de manera que planteja problemes que requereixen polítiques per a tractar-los amb una certa urgència. Cal tenir en compte que, en els propers deu anys, es jubilarà un 16% de la plantilla de funcionaris.

C. El personal no funcionari presenta una configuració heterogènia: ajudants, becaris, RyC, JdC, associats i contractats doctors. Els ajudants i becaris predoctorals tenen una llarga trajectòria en la Universitat de València però la seua presència ha disminuït en els darrers anys. Els contractats RyC i JdC també són minoritaris i amb una contribució a la docència dispar. La figura d'associat s'ha desvirtuat des del començament ja que s'ha convertit en la modalitat contractual utilitzada per a cobrir amb

salaris molt baixos i amb pocs drets les necessitats docents generades per causes molt diverses (baixes per malaltia, reducció de càrrega docent per l'exercici de funcions de diferents tipus, activacions de postgraus, etc.). I en els últims cinc anys el seu nombre s'ha incrementant en més del doble. Altres categories són noves: la del contractat doctor, que ha sorgit a partir de la LOU i que s'ha presentat com una eixida per al professorat que no s'ha acreditat com a funcionari. Aquests col·lectius pateixen en general el problema de la desigualtat retributiva respecte als funcionaris; també poden patir altres desigualtats en l'exercici de l'activitat docent.

D. Cal reconèixer que falta un estudi transversal i temporal que permeta aclarir per què hi ha departaments amb un 40% de professors associats i altres amb un percentatge que no arriba al 5%, o per què s'ha passat de 357 associats el 2003 a 871 el 2009.

Les principals accions que caldrà dur a terme són:

8.1. Estatut del Professorat

8.1.1. Substituir la política de rebaixes de dedicació docent actuals per un model que considere les diverses tasques del professor universitari: docència, investigació, transferència i gestió, per a establir la dedicació del PDI.

8.1.2. Gestió davant el Ministeri d'Educació i el Govern Valencià i consens dins de la Universitat.

8.1.3. Per dur endavant aquest nou model de dedicació s'ha de treballar conjuntament entre els àmbits d'estudis i investigació.

8.2. Carrera universitària

8.2.1. Elaboració d'una política de professorat àmplia i, per tant, que no es limite a fixar els requisits per a passar d'una categoria a una altra.

8.2.2. Cal corregir el desequilibri generacional actual mitjançant la captació de joves formats. Una via serà potenciar l'estabilització del col·lectiu de contractats Ramón y Cajal acreditats a professor titular o de programes similars.

8.2.3. S'establiran programes de captació de l'excel·lència.

8.2.4. Cal desenvolupar una política transparent que assegure la formació dels futurs professors. En particular, cal fomentar la col·laboració en la docència del personal en formació, garantir-ne el reconeixement en el POD, i la participació en els òrgans de gestió i govern.

8.2.5. Cal promoure accions de tot tipus perquè l'exercici de la funció docent i investigadora resulte digna en qualsevol categoria, així com per a escurçar i facilitar la carrera universitària.

8.2.6. Cal preveure una dedicació del professorat menys extensa en el temps, atès que la reforma del sistema educatiu comporta una dedicació més intensa. Això permetrà disposar de més temps per a recerca, intercanvis, preparació de materials docents, descans, etc.

8.3. Plantilla

8.3.1. Cal mantenir i incentivar la promoció dels acreditats pel que representa de reconeixement personal i col·lectiu.

8.3.2. Cal revitalitzar la figura de professor ajudant, en tant que és la transició lògica de la fase de formació en investigació i de col·laboració en la docència a la consolidació com a professor universitari.

8.3.3. Cal anar reduint de manera progressiva el nombre de professorat associat per incidències i alhora distingir-los del professorat associat de plantilla. Les persones contractades per a docència per incidències haurien de cobrir només les necessitats puntuals o conjunturals. Cal revitalitzar la figura del professor o professora associats d'acord amb la llei, és a dir, persones reconegudes professionalment que en algunes titulacions són molt necessàries. I aquest professorat ultra especialitzat ha de ser reconegut, també salarialment, d'acord amb els seus mèrits.

8.3.4. Cal replantejar la situació dels associats de ciències de la salut.

8.3.5. Cal que la implantació dels plans d'estudi (de grau i de postgrau) es faci tenint en compte l'existència de recursos docents que garantiran la qualitat de la docència.

8.3.6. Cal preveure les necessitats de professorat en les diferents àrees de coneixement per a facilitar la presa de decisions i organitzar la docència. Un estudi rigorós ha de possibilitar una planificació de tot tipus, particularment ha de permetre als departaments assumir de manera sistemàtica la formació del nou professorat.

8.3.7. Cal potenciar programes d'estades de professors d'altres universitats per tal d'afavorir la universalitat de la institució.

8.3.8. Cal promoure programes de formació que s'adeqüen a les necessitats reals del professorat.

8.4. Incentius

8.4.1. Una política de professorat de qualitat suposa una inversió en reciclatge i en recerca en exclusiva, de manera que el professorat a temps complet que demostre cada cinc o sis anys una docència i una recerca de qualitat podrà gaudir almenys d'un semestre sabàtic. Un període sabàtic amb uns objectius d'investigació o de formació, que hauran de ser avaluats posteriorment, com fan moltes universitats europees i nord-americanes.

8.4.2. Cal continuar promovent programes de millora del professorat. La supervisió col·lectiva de la seua pràctica no es pot limitar a l'avaluació del professor mitjançant una enquesta.

8.4.3. Compromís d'incrementar la dotació econòmica dels complements autonòmics per tal que convergesquen amb els existents en altres autonomies.

8.4.4. Compromís d'estudiar la possibilitat d'incloure un complement de productivitat propi.

8.5. Jubilacions

8.5.1. Calen jubilacions incentivades més flexibles que permeten continuar aprofitant-nos de les aportacions d'aquell professorat de qualitat mitjançant la figura de l'investigador honorari.

8.5.2. Disminució de la càrrega docent a partir dels seixanta anys, manteniment d'ofertes de jubilació anticipada i vinculació investigadora dels jubilats –un capital humà i intel·lectual que s'està dilapidant de forma absurda.

8.5.3. Cal establir vincles de cooperació amb els seniors universitaris que vulguen continuar vinculats a la universitat i desenvolupar-hi determinades activitats, fent servir la seua experiència. A aquest efecte es crearà l'òrgan adequat per a institucionalitzar la presència activa dels professors jubilats en la universitat.

9. Relacions internacionals

“La creació de l’Espai Europeu d’Educació Superior i els Campus d’Excel·lència Internacionals, hem de veure’ls, sobretot, com una gran oportunitat per a facilitar la mobilitat i l’intercanvi del professorat, l’alumnat i el PAS, i també per a concebre uns estudis més crítics i més dinàmics, que s’avancen al futur”.

La Universitat de València ha de ser capdavantera en la presència internacional i, sobre tot, en la construcció de l’Espai Europeu d’Ensenyament Superior, de la universitat europea, com ja ho és en matèria de recepció d’estudiants Erasmus. Vivim un temps en el qual les fronteres s’han diluït, i no només a Europa. Però és al nostre continent on la presència de la Universitat necessita d’un impuls més gran. Per això, dedicarem una delegació del rector –adjunta al vicerectorat– per a dedicar-se exclusivament a les relacions europees i amb atenció màxima a la participació en la creació, l’harmonització i el desenvolupament de totes les normes i indicacions que provenen de l’EEES.

Hem d’atendre especialment els països de la Mediterrània Sud per a establir relacions universitàries que desenvolupen el coneixement intercultural i la cooperació.

Cal dedicar també una atenció molt especial a Amèrica, tant a Amèrica Llatina, on la Universitat de València ja desenvolupa tasques vitals en postgraus i doctorats, amb un alt nivell d’intercanvi, com amb Amèrica del Nord, que ha assolit els més alts graus de qualitat universitària.

Cal tenir en compte que Àsia ha adquirit, i adquirirà molt més en els propers anys, un protagonisme econòmic indubtable. Caldrà, doncs, incrementar-hi la nostra relació, també en aspectes socials i jurídics.

En definitiva, a València, la construcció europea i la col·laboració i la presència internacional, comencen a la Universitat.

Per fer-ho possible, desenvoluparem les línies següents:

9.1. Increment d’accions integrades.

9.2. Establiment de convenis de col·laboració i intercanvi de professors, estudiants i PAS (aprofitant les xarxes ja existents i creant-ne de noves).

9.3. Agilitació al màxim de la gestió dels convenis internacionals.

9.4. Revisió dels convenis existents, potenciant els actius i denunciant aquells en què no es realitzen activitats.

9.5. Extensió del model d'oficines d'intercanvis internacionals de campus o d'àrees acadèmiques.

9.6. Coordinació de les polítiques de relacions internacionals i de cooperació, aprofitant al màxim els recursos.

9.7. Suport als estudiants estrangers per a l'adquisició del coneixement de la llengua pròpia, el català, així com del castellà, mitjançant el Servei de Política Lingüística i el Centre d'Idiomes.

9.8. Potenciació de la figura del professor visitant.

En definitiva, la nostra pretensió és convertir la Universitat de València en els propers quatre anys en una institució de referència en matèria d'intercanvi acadèmic i de presència internacional.

10. Projecció i política social

“El nostre país i el món en general s’enfronten a reptes complexos com ara la reducció de la pobresa, l’increment de la pau i la seguretat, la millora de la salut i l’educació, la convivència interètnica i intercultural, la sostenibilitat i la qualitat ambiental, les polítiques d’igualtat o la defensa del patrimoni lingüístic i cultural”.

Dels nostres valors arranquen els nostres compromisos socials i cívics, amb la comunitat local i global. Volem una universitat sostenible, amb la triple dimensió que persegueix la proposta “Global Contract” de Nacions Unides: això és, econòmica, mediambiental i sociocultural. És per això que cal promoure un Pla de Responsabilitat Social Universitària, partint dels valors compartits i dels nostres compromisos principals, i avaluar, objectivament i externa, l’aplicació i el desenvolupament progressiu.

10.1. Cooperació al desenvolupament

La Universitat, com a institució d’educació superior i d’investigació, amb una dilatada experiència en la gestió de projectes, ha de ser un referent social en la construcció d’una societat més justa, plural i participativa. Constitueix un àmbit privilegiat per a la transmissió de valors de pau, solidaritat i tolerància, la generació de coneixements i la promoció d’un pensament crític envers altres realitats, en un sector de la joventut que ha d’exercir un important paper social en el futur. Com a institució dotada de recursos tècnics i proveïdora de capital humà altament especialitzat en diversos àmbits del saber, pot i cal que jugue un paper molt més actiu en l’enfortiment de les polítiques de cooperació al desenvolupament, alhora que s’estimula el compromís solidari de tota la comunitat universitària.

En aquest món globalitzat, ja no es pot entendre que la Universitat no estiga compromesa amb els objectius de desenvolupament del mil·lenni (establerts a l’ONU, l’any 2000) i que no adopte un major protagonisme en la seua consecució.

Com reconeix el Pla Director de la Cooperació Espanyola 2009-2012, un dels objectius en l'àmbit de la investigació i de la innovació per al desenvolupament és "fomentar la participació d'universitats i institucions d'investigació així com de personal investigador en els programes multilaterals i d'organismes internacionals, entre els quals es troba Espanya i hi dóna suport econòmic".

Per això, aquesta candidatura treballarà per una Universitat més compromesa amb les accions de cooperació al desenvolupament i d'ajuda als països desafavorits, a través del compliment de les quatre metes de l'Estratègia de Cooperació Universitària al Desenvolupament aprovades per la CRUE al setembre de l'any 2000.

Per a aconseguir-ho, proposem:

10.1.1. Una Oficina de Gestió de Projectes de Cooperació al Desenvolupament que ofereisca un suport complet als membres de la Universitat de València al llarg de totes les fases dels projectes de cooperació.

Seran funcions d'aquesta Oficina:

- Fomentar la investigació en l'àmbit de la cooperació al desenvolupament.
- Realitzar campanyes de sensibilització i solidaritat en tot l'àmbit universitari.
- Informar de convocatòries a tota la comunitat universitària.
- Donar suport a la preparació de propostes (disseny i formulació dels projectes) i assessorar en la gestió dels projectes.
- Ajudar en les despeses complementàries dels projectes.
- Dur la gestió econòmica dels projectes.
- Establir relacions amb associacions i ONG d'ajuda al desenvolupament.

10.1.2. Un programa propi de la Universitat de València per a canalitzar els fons de la Universitat destinats a cooperació al desenvolupament, amb el suport de la Fundació General. El programa establirà un pla estratègic al voltant del qual s'articularen les diferents línies d'actuació. Per tal de garantir

l'eficiència d'aquest programa, s'establiran els mecanismes oportuns d'avaluació de projectes i d'auditoria i control d'aquests, tant a nivell financer com de resultats.

Aquestes accions formaran una part molt important de la projecció i la imatge que la Universitat ha de tenir en la societat i en el món, augmentarà la visibilitat i la difusió de les accions dutes a terme en matèria de cooperació al desenvolupament i permetrà invertir els fons que té compromesos socialment de forma eficaç i útil.

10.2. Política social

Aquesta candidatura pretén reforçar la política social de la Universitat mitjançant l'augment de prestacions socials destinades a tot el personal i el foment de coneixements i habilitats que afavoresquen formes de vida saludables en tot l'entorn universitari.

10.2.1. Una institució com la nostra, compromesa amb els valors socials, ha de ser sensible a una vertadera conciliació de la vida familiar i laboral. Elaborarem un pla de conciliació global que permeta fer compatible al màxim possible, la família, la feina i l'oci. Un pla que tinga en compte les polítiques d'igualtat de gènere i d'igualtat d'oportunitats. Com a primera mesura, crearem un servei de guarderia o escola infantil als campus de Burjassot i Blasco Ibáñez-els Tarongers, destinat als fills dels membres de la comunitat universitària (PAS, PDI i estudiants), de 0 a 3 anys, juntament amb un servei de ludoteca on les mares i pares puguen deixar els fills quan, per motius de treball, necessiten perllongar la seua jornada laboral.

10.2.2. La prevenció dels riscos laborals no s'ha de limitar a un compliment estricte de la llei. Prevenir malalties i avançar-se als riscos és una inversió en salut i en benestar i, en conseqüència, en un millor funcionament de la Universitat, per la qual cosa aquesta ha de ser una prioritat bàsica. Cal, doncs, una definició clara del catàleg de riscos laborals i una política clara per a abordar-los. Per això, implicarem no sols els serveis tècnics propis de la universitat, sinó que volem comptar explícitament amb la col·laboració i la

participació activa dels delegats de prevenció elegits pels representants dels treballadors.

10.3. Igualtat

L'Informe "Promoure l'excel·lència mitjançant la integració de la igualtat entre gèneres" de la Direcció General d'Investigació de la Comissió Europea, reconeix l'existència de situacions discriminatoris en el món científic i afirma que cal consensuar les accions addicionals necessàries per a progressar en la promoció de les dones en l'àmbit científic comunitari. Arran d'aquest informe, la Unió Europea ha insistit en la importància d'aplicar polítiques actives d'igualtat entre dones i homes en la investigació, en tots els nivells i àmbits d'activitat. Amb l'objectiu de garantir la igualtat entre ambdós sexes en la comunitat universitària i lluitar contra tota discriminació basada en el gènere, aquesta candidatura aposta pel compliment del I Pla d'Igualtat de la Universitat de València, amb les dotacions econòmiques necessàries, prioritzant les següents accions:

10.3.1. Composició equilibrada de dones i homes en tots els òrgans de govern, comissions de selecció, avaluació, acreditació, contractació, etc.

10.3.2. Adopció de mesures que animen les dones a continuar en la carrera acadèmica.

10.3.3. Potenciació de la visibilitat femenina en tots els àmbits de divulgació acadèmica i científica.

10.3.4. Promoció de la concessió del Doctorat Honoris Causa a dones que han destacat per les seues capacitats intel·lectuals, així com per haver-se constituït en model de referència social en tant que dones.

10.3.5. Incorporació de l'enfocament de gènere als plans d'estudi oficials així com en altres cursos organitzats per la Universitat de València.

10.3.6. Desenvolupament de programes i projectes de cooperació propis de la Universitat de València que fomenten la igualtat de gènere en els països en vies de desenvolupament, amb el convenciment que la igualtat de gènere i la

autonomia de la dona són condicions necessàries per al compliment dels objectius globals.

10.4. Universitat i societat

“La Universitat de València ha de continuar sent un referent crític de la societat valenciana, intervenint en els problemes que interessen la ciutadania, com ara la salut, l’educació, la correcció de desigualtats i la sostenibilitat”.

La projecció social de la Universitat de València ha d’esdevenir un eix central en les seues funcions, a més de la docència i la investigació, atès el context cultural de la societat valenciana. Mes enllà de les aules, cal que la Universitat transferisca a la societat dosis importants de racionalitat i de coneixement. Preferentment, en col·laboració amb tota mena d’entitats que estiguen per la causa de la cultura, la ciència i la innovació. Però, també directament, com a institució pública que és, al servei del poble. Aquesta responsabilitat social es pot vehicular a través de:

10.4.1. La comunicació fluïda i constant d’informacions universitàries, amb la concreció d’una imatge ben definida i no tergiversada de la institució.

10.4.2. L’ús de la llengua catalana, pròpia del País Valencià, i el conreu de la seua cultura.

10.4.3. L’atenció a les demanes socials, tot tenint-les en compte en l’orientació dels estudis.

10.4.4. L’assumpció de compromisos cívics i socials, de defensa del patrimoni històric i cultural, dels drets humans, etc.

10.5. Política mediambiental

La Universitat de València ha de assumir i, fins i tot liderar, la tasca col·lectiva de participar en la protecció i la reparació dels béns ambientals comuns, de manera que centres, departaments i serveis han de ser exemple actiu de racionalitat i bon ús dels recursos.

10.5.1. Per això, cal assolir una conscienciació activa sobre els perjudicis de l'escalfament global, i promoure:

- La reducció de les emissions produïdes per les activitats i les instal·lacions universitàries.
- L'estalvi del consum elèctric de llum, calefacció i aire condicionat.
- El compromís amb les energies renovables.
- La inclusió de clàusules de qualitat ambiental en els acords i convenis Universitat-Empresa, i en les subcontractacions.
- El reciclatge de productes.
- La reducció de l'impacte ambiental dels vehicles, afavorint el transport públic i l'ús de la bicicleta.

11. Comunicació i acció cívica

“La tercera gran missió de la universitat, avui, és la projecció social. A més de transferir racionalitat, coneixements i tecnologia, la Universitat de València ha de continuar sent un referent crític de la societat valenciana, intervenint en els temes i els problemes que interessen a la ciutadania”.

Perquè la Universitat de València es projecte socialment de la manera més interessant i útil, ens cal una política interna d'autoapreciació més satisfactòria de la comunitat de persones que integrem la institució i d'allò que fem. Però, ahora, ens cal també una política exterior que siga més adient amb els nostres objectius. I per a poder desplegar aquestes polítiques de comunicació internes i externes hem de tenir present que:

- Els universitaris, com els ciutadans en general, ens comuniquem cada cop més d'altres maneres.
- Universitaris i ciutadans volem major qualitat informativa dins i fora de les nostres organitzacions.
- Totes i tots volem un benestar comunicatiu, el qual comporta més participació en la presa de decisions i més interacció en els processos d'actuació.

11.1. Reconèixer i enfortir l'estima personal i col·lectiva

Una adequada, però bona i puntual informació i coneixement mutu de les persones que formem part de la comunitat de la Universitat de València, en especial d'aquelles que hi treballen (PDI i PAS), i d'allò que saben fer i acostumen a fer bé, ha de servir per a poder generar una cultura cooperativa millor en les nostres tasques i, en conseqüència, poder assolir uns objectius encara més fermes sense incrementar ni els temps ni tampoc massa els equipaments. Aquest principi aprofita a escala de secció, servei, departament, centre i campus, però cal enfortir-lo encara més a escala d'intercentres i d'intercampus. Perquè som una universitat (plural, diversa i rica) important, reconeguda i amb un excel·lent patrimoni humà, cultural i científic.

Tenim suficients eines i mitjans al nostre abast perquè la comunicació interna siga més propera per a tothom i alhora ens involucre satisfactòriament. Per la qual cosa, allò que ens convé són reflexions concretes per àmbits (a tall de *mezzo* auditories d'objectius, procediments i pressupostos) que ens permeten destriar aquells processos que tal vegada no són massa operatius d'aquells altres que són més adients i fins i tot menys rutinaris. Aquesta autoselecció de tasques ha de fer-se de manera participativa, amb l'activació d'algunes noves eines i de determinades accions comunicatives que ajuden a l'intercanvi d'informacions útils i a sumar poders. És un sistema que comportarà no només una ampliació de la informació d'allò que fem i que fem bé, sinó de la qualitat de la informació, la qual es traduirà en un augment de la valoració personal i de l'autoestima col·lectiva.

11.2. Política comunicativa d'especialistes i professionals

Una observació rigorosa dels valors culturals i científics de la societat valenciana palesa la llarga i destacada aportació de la nostra Universitat a la formació de molts i bons professionals de tots els camps, com també una contribució a la riquesa econòmica, social i cultural del nostre país. Cada curs incrementem aquesta participació de manera generosa i bastant desinteressada, perquè és la nostra responsabilitat cívica i la nostra funció social com a institució de servei públic de coneixement, de saber i de crítica. Allò que fem i com ho fem, com també allò que aprenem i descobrim tenen el noble objectiu de transferir-ho a la societat, de la qual ens retroalimentem. Perquè dels ciutadans rebem el capital humà i part dels seus impostos per fer educació superior i investigació de qualitat i d'interès científic i social.

Aquest bagatge que dia rere dia anem incrementant i transferint, com a producció de la Universitat de València, necessita ser projectat encara més i de manera més atractiva a la societat de la qual formem part. A hores d'ara, contem amb mitjans de comunicació bons i moderns i amb una experiència provada perquè els nostres actius i els nostres èxits siguen difosos amb força. I aquesta ambiciosa i convenient política de comunicació externa no és difícil d'aconseguir, a més de rendibilitzar millor els nostres equipaments, si sabem aprofitar més bé els especialistes acadèmics i professionals del PDI i del PAS

en centres i serveis. També mitjançant la creació d'un consell d'assessors. El futur immediat és cooperació i no compartimentació, xarxa i no cèl·lules, exigència i no voluntarisme, estratègia i no tàctica. En definitiva: avaluació, planificació i actuació conseqüent.

Però no és suficient aspirar a projectar-nos encara millor per tal de ser reconeguts i apreciats de manera òptima, sinó que és legítim i necessari que la Universitat de València ha d'ocupar la centralitat cívica que li correspon en el si de la societat valenciana, a partir d'allò que millor sap fer i per la qual ha estat reconeguda internacionalment: aportant coneixement útil i transferint-lo socialment de manera independent i autònoma, amb rigor i crítica (interna i externa). Quin millor fòrum i quin millor moderador dels grans debats i temes presents i de futur que la Universitat de València? Hem de ser capaços d'incardinar-nos més estretament amb tots els camps socials i amb totes les esferes d'actuació del País Valencià amb la finalitat d'intervenir i d'interactuar, per la qual cosa ens cal afinar la nostra política exterior amb modèstia i habilitat, però alhora amb orgull i valentia.

En conseqüència,

11.3. Necessitem un pla de comunicació, derivat d'un conjunt d'auditories de tots aquells serveis i departaments que intervenen en processos o accions informatives i/o comunicatives per tal de:

- Reassignar, si escau, la seua dependència o relació orgànica.
- Coordinar-se amb altres serveis per tal d'aprofitar millor els recursos.
- Reforçar els mitjans o equipaments que siguen imprescindibles.

11.4. Necessitem una política de comunicació després de decidir quina és la imatge que volem transmetre, un cop avaluat què hem estan fent i com ho hem estan fent, per tal de:

- Corregir els processos poc efectius en funció de la dedicació i la inversió.
- Enfortir les pràctiques que asseguren impactes positius i influents.

- Endegar altres accions que puguen obrir nous àmbits d'intervenció i recuperació.

Com a objectius de la comunicació interna proposem:

- disposar de més i millor informació;
- estimular el treball en xarxa;
- agilitar tasques;
- redistribuir despeses;
- aprofitar fluxos comunicatius;
- generar sinergies;
- potenciar l'autoestima.

Com a objectius de la comunicació externa proposem:

- oferir una informació més interessant i útil;
- ampliar la informació i influir més socialment;
- reforçar la imatge de la Universitat de València;
- rendibilitzar esforços;
- singularitzar la nostra posició nacional i internacional;
- atraure recursos humans i econòmics;
- promocionar la identitat i la personalitat de la nostra universitat i del nostre país.

12. Cultura

“M’interessa la Universitat i els reptes als quals s’enfronta, des de la docència a la investigació passant per la funció social, cultural i cívica...”.

És cert que la Universitat de València ha desenvolupat, durant els vint-i-cinc darrers anys, uns forts lligams amb la societat del País Valencià, molt especialment a través del seu activisme cultural. Aquest impuls, de vegades desequilibrat i dispers, s’ha de reorientar i reforçar en els propers anys per tal de fer-lo més eficaç i d’arribar encara més lluny.

Algunes de les línies específiques contemplades en la nostra acció de govern són:

- Les publicacions, erudites i de divulgació, amb la pertinent tasca complementària de presentacions arreu.
- La defensa de l’ús de la llengua pròpia del País Valencià, en tant que patrimoni històric, mitjà de comunicació modern i eina útil d’expressió científica.
- L’organització d’actes i esdeveniments culturals d’ampli ressò mediàtic.
- El manteniment i la formalització de relacions cordials i efectives amb ajuntaments, diputacions, generalitats i altres entitats de la societat civil.
- La implicació de la comunitat universitària en xarxes productives i culturals, tant per raons de formació pròpia com de servei social.

Quant als camps específics d’actuació cultural fem les següents propostes.

12.1. Activitat musical

Pel que fa a la música, cal mantenir les accions que s’estan duent en l’actualitat, ja consolidades per anys de professionalització, però caldria reagrupar les activitats dels diversos ens per tal d’optimitzar els recursos i fer més efectiva la seua presència.

Cal recuperar la donació de discos, cintes, partitures i llibres de Gonzalo Badenes, que ocupa un soterrani de l’Escola de Magisteri i que caldrà ubicar en

un altre espai més digne i accessible. Això portarà una diversitat de beneficis, com ara, la recuperació d'iniciatives de donacions i mecenatges.

S'ha de preveure la creació d'un espai físic i visible de la música, que administre tots els ens i organismes que hi estiguen relacionats i que ressalti l'activitat actual. Alhora, es cobriria un buit de discoteca de consulta i arxiu que manca a València.

S'ha d'exercir més explícitament la gratitud de la Universitat envers els seus donants i s'han de mantenir els acords presos en cada cas. La seriositat, la delicadesa i el reconeixement davant de la generositat dels ciutadans, en molts casos antics alumnes de la Universitat, podrà conduir a l'augment de més donacions, amb les quals s'incrementarà el patrimoni cultural de la Universitat, al temps que prestarà un servei de primer ordre, inexistent en l'actualitat, a tot el País Valencià.

S'han d'aprofitar les nombroses i importantíssimes visites d'intèrprets al Palau de la Música i al Palau de les Arts, per invitar-los a dictar conferències, fer classes magistrals i tallers específics. La situació privilegiada de l'edifici de la Nau i el prestigi de la Universitat afavoreixen aquesta possibilitat.

12.2. Arts escèniques

Pel que fa al teatre, s'ha d'incrementar la projecció de les activitats actuals. La lamentable situació d'aquest sector ara mateix, fa imprescindible que, a més de les activitats vigents, la Universitat s'acoste als problemes del teatre del País i promoga una col·laboració que contribueix al manteniment del teatre en la societat valenciana, estimulant-ne la funció crítica i catàrtica. En aquests moments, la Universitat ha de recuperar l'esperit de promotora d'accions teatrals i donar suport institucional als grups de teatre, que hauran de comptar amb els professionals que forma la Universitat, des dels traductors als estudiants, músics i actors, que vulguen participar-hi. Caldria també aprofitar les tècniques d'interpretació dramàtica dels actors per a crear tallers d'expressió, dicció o lectura dramatitzada que condueixen a un millor apropament dels professors als alumnes en les aules.

12.3. Poesia

Pel que fa a la poesia, s'han d'ampliar els espais de les activitats actuals i traslladar la poesia a tots els campus. Es crearà un espai de lectura dels clàssics valencians, lliçons divulgatives per a la societat valenciana, amb les intervencions dels més grans i prestigiosos estudiosos internacionals. Creació de la *Lectura Marchiana*, a la manera de la brillant *Lectura Dantis*, habitual en totes les ciutats més importants del món.

12.4. Política d'exposicions

La Universitat de València posseeix un patrimoni cultural riquíssim. Aquest no es limita als edificis històrics o els diversos béns mobles. Hi ha també una extraordinària col·lecció bibliogràfica, d'instruments científics i de materials naturalístics (l'herbari del Jardí Botànic, el Museu de Geologia, les col·leccions zoològiques, la col·lecció d'instrumental científic i mèdic, etc.). La política expositiva ha de contemplar, amb equilibri i rigor, totes aquestes riqueses. També la Universitat, en tant que institució científica, ha de prioritzar les exposicions temporals que acosten al gran públic les fronteres del coneixement científic i tecnològic instal·lades en els espais més adients (la Nau, el Jardí Botànic, el Palau de Cerveró, etc.). Aquesta política s'ha de coordinar amb les accions divulgatives dutes a terme des d'altres instàncies universitàries amb tradició consolidada en l'àmbit de la difusió científica, com són la Càtedra de Divulgació de la Ciència, el Jardí Botànic o l'Observatori Astronòmic.

Pel que fa a les arts plàstiques, la Universitat seguirà prestant atenció, en investigació, conservació i difusió, a la seua col·lecció d'art contemporani. Tanmateix, en els darrers anys, la dedicació preferent de la Nau a a les arts plàstiques ha desequilibrat l'oferta cultural de la Universitat. Cal corregir aquest biaix i incrementar l'exigència i el rigor a l'hora de programar aquesta vessant artística, tot evitant les duplicitats amb l'oferta d'altres centres culturals i galeries d'art de la ciutat.

Una acció de govern preferent serà la posada en marxa d'un ambiciós programa de museus virtuals que posen a la disposició de la comunitat científica internacional, i a la resta de la ciutadania, les col·leccions patrimonials

de la Universitat de València.

12.5. Relacions acadèmiques i culturals

Segons els indicadors de productivitat investigadora fets públics pel Ministeri d'Educació, gairebé totes les universitats de l'àrea lingüística catalana, agrupades en la Xarxa Vives, se situen clarament per damunt de la mitjana de les universitats de l'Estat espanyol. Així ho van destacar els rectors de les universitats de València i Alacant en la taula redona que, sobre el tema de la recerca, tingué lloc el propassat mes de novembre en la seu de la Fundació Bancaixa, convocada per la Societat Econòmica d'Amics del País. D'altra banda, no és cap secret que algunes de les universitats de la Xarxa Vives destaquen per la modernitat i l'eficàcia dels seus serveis, des dels d'informació bibliogràfica fins als esportius.

Aquestes són unes bones raons, a més de les històriques, lingüístiques i culturals que ens uneixen, per a seguir una política més decidida de dinamització dels vincles interns de la Xarxa Vives. Amb les universitats, sobretot, però també amb altres institucions d'alt nivell acadèmic i cultural del mateix àmbit. Aquesta col·laboració, ja prevista en l'article 10 dels Estatuts de la Universitat de València, s'haurà de concretar en l'intercanvi formatiu de professors, estudiants i personal d'administració i serveis, en la impulsió de projectes comuns de recerca, en una fluïda circulació de produccions culturals, en iniciatives editorials conjuntes, en l'ús i participació en serveis compartits, etc.

12.6. Altres iniciatives

12.6.1. La digitalització dels fons antics, manuscrits i impresos de la Universitat de València és un programa que cal reforçar. Per això, cal cercar la col·laboració amb institucions europees. L'actual iniciativa europea d'unir digitalment la Biblioteca Napolitana dels Reis d'Aragó servirà per a inspirar accions com aquestes per tal de difondre i posar a l'abast dels estudiosos el nostre patrimoni cultural en paper.

12.6.2. Posada en marxa d'un projecte de reunió virtual dels fons antics

valencians dispersos per les biblioteques europees i americanes. La baixada dels preus de la reprografia digital fa viable i possible aquesta acció, que recuperaria les obres dels nostres autors de l'Edat Mitjana, del Renaixement, del Barroc, de la Il·lustració, etc.

12.6.3. Creació d'una Unitat d'Història de la Universitat, que reuniria tos aquells historiadors que ja ho fan en diversos departaments. Caldria també promoure l'escriptura de memòries i treballs al voltant dels darrers anys de la Universitat.

12.6.4. Impulsió de la Fundació General de la Universitat, en tant que gestora d'activitats culturals.

12.6.5. Suport continuat al Centre Internacional de Gandia, expressió de la vocació internacional de la Universitat de València.

13. Desenvolupament estatutari

“El Claustre de la Universitat de València, en sessió de 23 d’octubre de 2003, va aprovar la proposta d’Estatuts de la Universitat. El dia 2 d’abril de 2004, el Consell de la Generalitat va remetre l’acord pel qual es van formular inconvenients de legalitat a la proposta d’Estatuts de la Universitat.

En sessió del dia 27 de maig de 2004, el Claustre va aprovar la incorporació d’una part de les objeccions i la no-admissió d’altres. Per Decret 128/2004, de 30 de juliol, del Consell de la Generalitat, es van aprovar els Estatuts de la Universitat de València (Estudi General), que van ser publicats en el DOGV [2004/8213], en data 3 d’agost de 2004 i en els quals es van introduir diverses modificacions sobre el text que va enviar el Claustre, modificacions que han estat objecte de recurs contenciós administratiu presentat per la nostra Universitat”.

Ens comprometem a donar compliment a les diverses disposicions addicionals i transitòries dels Estatuts que, senzillament, han estat ignorades fins ara. Concretament, les següents.

Disposicions addicionals:

Sisena

En l’accés a places pertanyents a àrees de coneixement que no satisfacen les previsions relatives a la docència en valencià establertes en l’oferta del curs acadèmic, i especialment en els concursos de contractació, el Consell de Govern acordarà la modificació de la relació de llocs de treball per a incloure l’exigència de la capacitat lingüística pertinent.

Setena

1. Per garantir el dret a la informació interna, la Universitat de València es dotarà d’un butlletí informatiu en suport informàtic a fi de difondre aquells reglaments, acords i resolucions que han de ser publicats, com també tot allò que es considere d’interès per a la comunitat universitària. L’organització, el contingut i el funcionament d’aquest butlletí es determinarà reglamentàriament.

Dotzena

Per donar compliment a l'objectiu d'assolir un ús normalitzat de la llengua pròpia en el si de la Universitat, d'acord amb el que estableix l'article 6.3 d'aquests Estatuts, el Consell de Govern ha d'aprovar un pla d'increment de la docència en valencià que incloga mesures d'acció positiva tant per al personal docent i investigador com per als departaments i centres.

Disposicions transitòries:*Vuitena*

En el termini de tres mesos des de l'entrada en vigor d'aquests Estatuts, el rector o la rectora o la persona que delegue haurà de convocar l'Assemblea General d'Estudiants. A aquest efecte, el Consell de Govern haurà d'aprovar un reglament provisional que regule, en allò que siga necessari, el procediment d'elecció i el funcionament de l'Assemblea.

En el termini de tres mesos des de la constitució, l'Assemblea haurà de proposar al Consell de Govern el reglament definitiu d'organització i funcionament.

Novena

En el termini d'un any des de l'entrada en vigor d'aquests Estatuts, el Consell de Govern haurà d'aprovar el reglament d'estructura orgànica i funcional dels serveis centrals, generals i de les altres unitats de gestió de la Universitat de València. En aquest reglament es desenvoluparà el contingut de l'article 45 d'aquests Estatuts.

A aquest fi, i amb caràcter previ, s'haurà d'elaborar un informe en què s'analitze el funcionament de les diferents unitats administratives existents en la Universitat de València i es proposen les mesures convenientes per millorar-ne l'estructura organitzativa i de gestió.

Desena

En el termini d'un any des de l'entrada en vigor d'aquests Estatuts, el Consell

de Govern haurà de presentar al Claustre el reglament que regularà l'agrupació de centres.

En el termini d'un any, el Consell de Govern haurà d'aprovar el reglament que regularà la coordinació de centres.

Dotzena

Els departaments que, com a conseqüència del règim que estableixen aquests Estatuts, hagen deixat de complir els requisits mínims exigits per a llur constitució, continuaran constituïts per un termini màxim de dos anys des de l'entrada en vigor d'aquests Estatuts. Transcorregut aquest termini sense que es compleixen els esmentats requisits, el Consell de Govern, després de l'informe de la Junta Consultiva i oïts els afectats, en decidirà la fusió amb un altre o uns altres departaments.

D'altra banda, una part important dels Estatuts responien als mandats imposats per la legislació vigent aleshores, concretament la LOU, que ha estat modificada per la LOMLOU. Ara és el moment de revisar algunes d'aquestes limitacions. Concretament, proposem:

13.1. Revisió dels percentatges de participació dels diferents representants als òrgans col·legiats com ara el Claustre, el Consell de Govern, les juntes de centres i instituts, etc., i assolir així una proporció més democràtica.

13.2. Atribució al Claustre, com a màxim òrgan de representació de la comunitat universitària de, si més no, les competències de què gaudia amb anterioritat a la LOU.

13.3. Obertura d'un ampli debat en torn a la forma d'elecció del rector o rectora. En cas que es considere preferible l'actual sistema, cal revisar els criteris de ponderació del vot, especialment pel que fa als percentatges de ponderació.

13.4. Elaboració dels Estatuts del Professorat, de l'Estudiant i del Personal d'Administració i Serveis.

13.5. Una vegada que s'haja donat compliment a les disposicions transitòries 10a i 12a, s'han de revisar les competències dels centres, instituts, agrupacions de centres i coordinació de centres i descentralitzar bona part de les que actualment rauen als Serveis Centrals.

13.6. Elaboració d'un registre del personal docent i investigador en formació.

13.7. Representació del personal docent i investigador en formació als òrgans de govern de la Universitat.

Decàleg de mesures concretes

1. Construcció d'un model propi de sistema educatiu integrat a l'EEES que mantinga la identitat pròpia de la nostra universitat, viable amb els nostres recursos materials i humans i que assumisca el compromís de la millor gestió dels recursos econòmics.
2. Activació de l'Assemblea General d'Estudiants, que haurà d'assumir i desenvolupar les competències contemplades en els Estatuts. Impulsió de la participació dels estudiants i del diàleg en tots els afers universitaris.
3. Establiment d'un programa d'incentius de l'estudi per als estudiants basat en la reducció de la despesa de la matrícula sobre la base de rendiment quant a nombre de crèdits superats.
4. Desenvolupament del Campus d'Excel·lència Internacional, com un gran projecte col·lectiu amb objectius ambiciosos i consensuats que impliquen tota la Universitat.
5. Exigència d'un finançament suficient i oposició als increments de taxes. Replantejament de la forma de repartiment dels pressupostos a serveis, centres, departaments i instituts, incloent-hi també finançament per objectius i avaluacions rigoroses que condueixen a l'obtenció de certificats de qualitat.
6. Impuls de mesures i accions efectives per fer real l'exercici per part del PAS de càrrecs universitaris en què legalment és possible participar. Extensió de la possibilitat de reconeixement al compliment exemplar del treball i a l'esperit universitari mitjançant la Medalla de la Universitat de València.
7. Promoció dels acreditats, pel que representa de reconeixement personal i col·lectiu. Les polítiques de dotació de personal hauran de contemplar una plantilla amb una edat mitjana compensada, premiar l'esforç, reconèixer-lo mitjançant la promoció i els semestres i anys sabàtics, i tractar de captar l'excel·lència.
8. Manteniment de plans de jubilacions incentivades més flexibles que permeten continuar aprofitant les aportacions d'aquell professorat de qualitat mitjançant la figura de l'investigador honorari. Redefinició i reducció del nombre de professors associats. Incorporació i promoció del personal docent i investigador contractat i en formació.
9. Composició equilibrada de dones i homes en tots els òrgans de govern, comissions de selecció, avaluació, acreditació, contractació, etc. Creació d'instal·lacions adequades (guarderies-ludoteques) per a facilitar la conciliació de la vida familiar i professional.
10. Compromís de donar compliment a les diverses disposicions addicionals i transitòries dels Estatuts que han estat ignorades fins ara. En particular, l'aprovació del pla d'increment de la docència en valencià i la reestructuració de centres, departaments i serveis.

VNIVERSITAT VALÈNCIA